

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 713/2005

z dnia 10 maja 2005 r.

nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych antybiotyków o szerokim spektrum działania pochodzących z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 18 i 19,

uwzględniając projekt przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**I. Poprzednie dochodzenie i obowiązujące środki**

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 2164/98 ⁽²⁾, Rada nałożyła ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych antybiotyków o szerokim spektrum działania, a mianowicie na trójwodzian amoksycyliny, trójwodzian ampicyliny i cefaleksynę, które nie są oferowane w mierzalnych dawkach lub w formach lub opakowaniach przeznaczonych do sprzedaży detalicznej („produkt rozpatrywany”) objętych kodami CN ex 2941 10 10, ex 2941 10 20 i ex 2941 90 00, pochodzące z Indii. Środki przyjęły formę cła *ad valorem* na poziomie od 0 % do 12 % dla eksporterów indywidualnych, ze stawką w wysokości 14,6 % dla pozostałych eksporterów.

II. Wniosek o połączony przegląd w przypadku wygaśnięcia i przegląd okresowy

- (2) W następstwie opublikowania ogłoszenia o zbliżającym się wygaśnięciu ⁽³⁾ ostatecznych środków obowiązujących, Komisja otrzymała od wspólnotowych producentów podobnego produktu, związanych ze sprawą, Sandoz GmbH, Austria, oraz Sandoz Industrial Products S.A., Hiszpania, („wnioskujący”), wniosek o wszczęcie połączonego przeglądu w przypadku wygaśnięcia i przeglądu okresowego dotyczącego rozporządzenia (WE) nr 2164/98 na mocy art. 18 ust. 2 i 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Wnioskujący reprezentują znaczny odsetek, w tym przypadku ponad 40 %, całkowitej wspólnotowej produkcji niektórych antybiotyków o szerokim spektrum działania.
- (3) Uzasadnieniem dla wniosku było istnienie prawdopodobieństwa, że wygaśnięcie środków może doprowadzić do utrzymania się lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody dla wspólnotowego przemysłu oraz, że poziom obowiązujących środków jest w domniemaniu niewłaściwy dla przeciwdziałania subsydiowaniu, które powoduje szkodę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.97, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 273 z 9.10.1998, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 8 z 14.1.2003, str. 2.

- (4) Przed wszczęciem połączonego przeglądu w przypadku wygaśnięcia i przeglądu okresowego, oraz zgodnie z art. 22 ust. 1 i art. 10 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, Komisja powiadomiła rząd Indii o otrzymaniu prawidłowo udokumentowanego wniosku o wszczęcie postępowania przeglądownego. Rząd Indii został zaproszony na konsultacje w celu wyjaśnienia sytuacji w odniesieniu do treści wniosku oraz ustalenia wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Rząd Indii odrzucił zaproszenie Komisji do przeprowadzenia konsultacji.

III. Wszczęcie połączonego przeglądu w przypadku wygaśnięcia i przeglądu okresowego

- (5) Komisja zapoznała się z dowodami przedstawionymi przez wnioskujących i uznała je za wystarczające dla uzasadnienia wszczęcia przeglądu zgodnie z przepisami art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Po konsultacji z Komitetem Doradczym, Komisja wszczęła, poprzez ogłoszenie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽¹⁾, połączony przegląd w przypadku wygaśnięcia i przegląd okresowy dotyczący rozporządzenia Rady (WE) nr 2164/98.

IV. Okres dochodzenia

- (6) Dochodzenie obejmowało okres od dnia 1 kwietnia 2002 r. do dnia 31 marca 2003 r. („okres dochodzenia” lub „OD”). Rozpatrzenie trendów w kontekście szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do końca okresu dochodzenia („okres rozpatrywany”).

V. Strony objęte dochodzeniem

- (7) Komisja oficjalnie poinformowała wnioskujących, pozostałych znanych producentów wspólnotowych, producentów eksportujących, importerów, dostawców surowców, użytkowników i rząd Indii o wszczęciu dochodzenia. Strony objęte dochodzeniem miały możliwość przedstawienia swoich opinii w formie pisemnej i złożenia wniosku o przeprowadzenie przesłuchania. Pisemne i ustne uwagi dostarczone przez strony zostały rozpatrzone i, tam gdzie stosowne, wzięte pod uwagę.
- (8) Ze względu na dosyć dużą liczbę producentów w Indiach eksportujących produkt rozpatrywany, którzy byli wymienieni we wniosku, dla postępowania w sprawie subsydiowania przewidziano zastosowanie metod kontroli wyrwkowej zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.
- (9) Jednakże tylko ograniczona liczba producentów eksportujących ujawniła się i dostarczyła informacji wymaganych dla kontroli wyrwkowej. Dlatego też nie uznano zastosowania metod kontroli wyrwkowej za niezbędne.
- (10) Komisja wysłała kwestionariusze do wszystkich stron znanych jako zainteresowane, które ujawniły się w nieprzekraczalnych terminach podanych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Odpowiedzi otrzymano od pięciu producentów wspólnotowych, siedmiu producentów eksportujących, jednego importera, dwóch dostawców surowców i rządu Indii.
- (11) Komisja zebrała i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do ustalenia subsydiowania i szkody, a także do stwierdzenia, czy istnieje prawdopodobieństwo utrzymania się lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody, jak również, czy utrzymanie lub zmiana środków nie byłaby przeciwko interesowi Wspólnoty. Wizyty weryfikacyjne miały miejsce na terenie następujących stron objętych postępowaniem:

1. Producenci wspólnotowi

DSM Anti-Infectives B.V., Delft (Niderlandy), który odpowiedział na kwestionariusz Komisji również w imieniu DSM Anti-Infectives Deretil S.A., Almeria, (Hiszpania) i DSM Anti-Infectives Chemferm S.A., Santa Perpetua de Mogoda, (Hiszpania). Te trzy spółki są w niniejszym dokumencie łącznie nazywane „DSM”.

Sandoz GmbH (dawniej Biochemie GmbH), Kundl (Austria), którzy odpowiedzieli na kwestionariusz Komisji również w imieniu Sandoz Industrial Products S.A. (dawniej Biochemie S.A.), Barcelona (Hiszpania). Obydwie spółki są w niniejszym dokumencie łącznie nazywane „Sandoz”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 241 z 8.10.2003, str. 7.

2. Rząd Indii

Ministerstwo Handlu, New Delhi.

3. Producenci eksportujący w Indiach

KDL Biotech Ltd. (dawniej Kopran Ltd.), Mumbai,

Orchid Pharmaceuticals and Chemicals Ltd., Chennai,

Nectar Lifesciences Ltd., Chandigarh,

Nestor Pharmaceuticals Ltd., New Delhi,

Ranbaxy Laboratories Ltd., New Delhi,

Torrent Gujarat Biotech Ltd., Ahmedabad,

Surya Pharmaceutical Ltd., Chandigarh.

VI. Ujawnienie i uwagi w sprawie procedury

- (12) Rząd Indii i pozostałe strony objęte postępowaniem zostały poinformowane o zasadniczych faktach i względach, w oparciu o które zamierzano wnioskować o utrzymanie środków. Otrzymały również uzasadniony termin na przedstawienie uwag. Niektóre strony przedstawiły swoje uwagi na piśmie. Ponadto rząd Indii i trzech producentów eksportujących zaprezentowało swoje stanowisko w trakcie przesłuchań, które miały miejsce po ujawnieniu informacji, podczas których dokonali podsumowania swoich stanowisk. Wszystkie przedstawione uwagi i komentarze zostały należycie wzięte pod uwagę, jak podano niżej.
- (13) Podczas przesłuchań odbytych po ujawnieniu informacji, rząd Indii i jeden producent eksportujący wskazali, że wnioskujący nie produkują jednego rodzaju produktu podobnego, tj. cefaleksyny, i złożyli wniosek, aby w odniesieniu do tego rodzaju unieważnić wszczęcie postępowania.
- (14) W odpowiedzi na powyższy wniosek należy przypomnieć, że już w dochodzeniu pierwotnym ustalono, że wszystkie rodzaje produktów rozpatrywanych (patrz niżej: w sekcji B) stanowią jedną pojedynczą kategorię produktu⁽¹⁾. Wszystkie rodzaje należą do tej samej kategorii, tj. masowych półsyntetycznych antybiotyków o szerokim spektrum działania i mają to samo zastosowanie, które w połączeniu ze sobą w końcowej postaci dawki są skuteczne w leczeniu różnych chorób zakaźnych. Zatem, ponieważ wszystkie rodzaje tworzą jeden produkt dla celu niniejszego postępowania, który jest wytwarzany przez wnioskujących, argument ten musi być odrzucony.
- (15) Rząd Indii i jeden producent eksportujący utrzymywali, że nie objęte poufnością odpowiedzi producentów wspólnotowych na kwestionariusz nie były dostatecznie szczegółowe i nie były zgłoszone zgodnie z art. 29 rozporządzenia podstawowego. Twierdzono, że brak informacji w kwestionariuszach nie objętych poufnością odmawia eksporterom współpracującym skutecznej możliwości obrony swoich interesów w związku ze szkodą i analizą związku przyczynowego.
- (16) W tym kontekście należy zauważyć, zgodnie z tym co przedstawiono w sekcji E poniżej, że wspólnotowy przemysł w obecnym dochodzeniu obejmuje tylko dwie grupy, tj. Sandoz i DSM. Ponadto jedna grupa produkowała tylko trójwodzian amoksycyliny i trójwodzian ampicyliny, podczas gdy druga grupa produkowała również cefaleksynę. Te szczególne okoliczności w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego zwiększyły poufny charakter niektórych danych pozyskanych w trakcie postępowania. W każdym przypadku, akta dostępne do przejrzania przez strony objęte postępowaniem zawierają odpowiedzi do kwestionariusza nie objęte poufnością dostarczone przez obu współpracujących producentów wspólnotowych, w których to aktach poufne dane zostały przekazane w formie wskaźników, aby umożliwić odpowiednie zrozumienie zasadniczych informacji o poufnym charakterze. Zatem, odpowiedzi producentów wspólnotowych nie objęte poufnością na kwestionariusz są nadal uznane za zgodne z przepisami art. 29 rozporządzenia podstawowego. Ponadto należy odnotować, że dane o szkodach, przedstawione w formie wskaźników, ujawnione i opisane w sekcji F niniejszego rozporządzenia, dostarczyły wszystkim stronom objętym postępowaniem wystarczająco dokładny obraz szkody i związków przyczynowych, by mogli dokonać oceny analizy i bronić swoich interesów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, str. 17, motyw 9.

B. PRODUKT ROZPATRYWANY I PRODUKT PODOBNY**I. Produkt rozpatrywany**

- (17) Produkt rozpatrywany objęty niniejszym przeglądem jest takim samym produktem jak produkt, którego dotyczy rozporządzenie Rady (WE) nr 2164/98, a mianowicie trójwodzian amoksycyliny, trójwodzian ampicyliny i cefaleksyna, które nie są oferowane w mierzalnych dawkach lub w formach lub opakowaniach przeznaczonych do sprzedaży detalicznej, objęte kodami CN ex 2941 10 10, ex 2941 10 20 oraz ex 2941 90 00, pochodzące z Indii („produkt rozpatrywany”).

II. Produkt podobny

- (18) Rząd Indii i jeden producent eksportujący, w trakcie przesłuchania mającego miejsce po ujawnieniu informacji, zwrócili uwagę na fakt, że jeden producent wspólnotowy wskazał pewne różnice w „trwałości, czystości, oznaczaniu, właściwościach galezeronnych itp.” przy porównywaniu produktu rozpatrywanego i produktu podobnego. Ponadto jedyny współpracujący importer wskazał różnice dotyczące rozpuszczalności w wodzie.
- (19) Jednak zarówno produkt rozpatrywany, jak i produkt podobny, muszą odpowiadać tej samej międzynarodowej farmakopei z określonymi specyfikacjami. Zatem, chociaż produkty te nie są podobne pod wszystkimi względami, to jednak są do siebie w dużej mierze podobne, zgodnie z wymaganiami art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (20) W konsekwencji, dochodzenie potwierdziło, że trójwodzian amoksycyliny, trójwodzian ampicyliny i cefaleksyna, produkowane oraz sprzedawane we Wspólnocie przez producentów wspólnotowych, charakteryzują się identycznymi lub w dużej mierze podobnymi właściwościami fizycznymi i zastosowaniami co produkt rozpatrywany, oraz że są w ten sposób są produktem podobnym w znaczeniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

C. SUBSYDIA**I. Wprowadzenie**

- (21) W oparciu o informacje zawarte we wniosku o wszczęcie postępowania i w oparciu o odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, przebadano następujące programy, co do których istnieje domniemanie, że są subsydiowane:

1. Programy ogólnokrajowe

- a) System pozwoleń zaliczkowych,
- b) System paszportowy uprawnienia celnego,
- c) Specjalne strefy ekonomiczne/program jednostek zorientowanych na wywóz,
- d) Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz,
- e) Programy zwolnień z podatku dochodowego
 - Program zwolnień z podatku dochodowego od wywozu,
 - Program zwolnień z podatku dochodowego na badania i rozwój,
- f) Program kredytowania wywozu.

(22) Programy od a) do d), wymienione powyżej, opierają się na Ustawie o handlu zagranicznym (Rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („Ustawa o handlu zagranicznym”). Ustawa o handlu zagranicznym upoważnia rząd Indii do wydawania zawiadomień dotyczących polityki wywozowej i przywozowej. Ich streszczenia publikowane są następnie w dokumentach „Polityka wywozowa i przywozowa”, które Ministerstwo ds. Handlu wydaje co pięć lat i regularnie uaktualnia. Dla okresu dochodzenia w niniejszej sprawie ma zastosowanie jeden dokument z zakresu polityki wywozowej i przywozowej; tj. plan pięcioletni odnoszący się do okresu od dnia 1 kwietnia 2002 r. do dnia 31 marca 2007 r. („polityka EXIM 02-07”). Dodatkowo, rząd Indii, w „Podręczniku procedur – od 1 kwietnia 2002 r. do 31 marca 2007 r., Tom I: („HOP I 02-07”) ⁽¹⁾ przedstawił również procedury, które regulują politykę EXIM 02-07. Podręcznik procedur jest również regularnie aktualizowany.

(23) Programy zwolnień z podatku dochodowego wymienione powyżej pod lit. e) opierają się na Ustawie o podatku dochodowym z 1961 r., którą corocznie zmienia Ustawa o finansach.

(24) Program kredytowania wywozu wymieniony powyżej pod lit. f) jest oparty na sekcjach 21 i 35A Ustawy o regulacji bankowości z 1949 r., która zezwala Bankowi Rezerw Indii (Reserve Bank of India, „RBI”) kierować bankami handlowymi w zakresie kredytów eksportowych.

2. Programy regionalne

(25) W oparciu o informacje zawarte we wniosku o wszczęcie postępowania oraz w oparciu o odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, Komisja przebadła również szereg programów w domniemaniu przyznawanych przez rządy lub władze regionalne w określonych stanach indyjskich.

a) Stan Punjab,

— Program bodźców dla przemysłu Stanu Punjab,

— Program ten opiera się na polityce przemysłowej i kodeksie środków zachęcających rządu Stanu Punjab.

b) Stan Gujarat,

— Program bodźców dla przemysłu Stanu Gujarat,

— Refundacja cła za energię elektryczną.

— Pierwszy z wymienionych programów opiera się na polityce bodźców dla przemysłu Stanu Gujarat, a drugi na ustawie o należnościach celnych Bombaju za energię elektryczną z 1958 r.

c) Stan Maharashtra,

— Pakietowy program bodźców rządu Stanu Maharashtra („GOM”). Program ten opiera się na rezolucjach Departamentu ds. Przemysłu, Energetyki i Pracy GOM.

(26) We wniosku o wszczęcie dochodzenia przeglądowego nie wymieniono jednego programu zwolnienia z podatku dochodowego (zwolnienie z podatku dochodowego na badania i rozwój) oraz trzech programów regionalnych (bodźce dla przemysłu stanu Punjab, bodźce dla przemysłu stanu Gujarat i refundacja cła za energię elektryczną dla stanu Gujarat). Zatem, zgodnie z art. 22 ust. 1 i art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, Komisja powiadomiła rząd Indii o prawdopodobnym rozszerzeniu zakresu dochodzenia w celu włączenia tych programów. Rząd Indii został zaproszony na konsultacje w celu wyjaśnienia stanu faktycznego w odniesieniu do programów, co do których istnieje domniemanie, że są przyznawane przez rządy lub władze regionalne, oraz doprowadzenia do wspólnie uzgodnionego rozwiązania. W ślad za tymi konsultacjami, i przy braku wspólnie uzgodnionego rozwiązania w odniesieniu do tych czterech programów, Komisja objęła te programy dochodzeniem w sprawie subsydiowania.

⁽¹⁾ Obwieszczenie nr 1/2002-07 z 31 marca 2002 r. Ministra ds. Handlu i Przemysłu rządu Indii.

3. Ogólne uwagi do ujawnionych informacji w sprawie subsydiowania

- (27) Dwóch producentów eksportujących stwierdziło, że z uwagi na to, że dochodzenie powinno dotyczyć wyłącznie programów pierwotnie objętych dochodzeniem, z zakresu obecnego dochodzenia należy wykluczyć System pozwoleń zaliczkowych, Program zwolnień z podatku dochodowego na badania i rozwój oraz Program kredytowania wywozu. W tym wypadku, wymienione trzy programy oraz programy regionalne objęte dochodzeniem nie były badane podczas dochodzenia pierwotnego.
- (28) Jednakże właściwe przepisy rozporządzenia podstawowego dotyczące przeglądu okresowego i przeglądu w przypadku wygaśnięcia nie przewidują stosowania tak wąskiego podejścia dotyczącego przeglądów. Przykładowo, zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, przegląd okresowy może prowadzić do podwyższenia środków, jeżeli dotychczasowe środki nie były wystarczające dla zwalczania subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych. Artykuł 19 ust. 4 rozporządzenia podstawowego wymaga ponadto rozważenia „czy nastąpiła istotna zmiana okoliczności dotyczących udzielania subsydiów...”. Zatem, przegląd okresowy w sprawie subsydiowania może prowadzić *per se* do całkowitej ponownej oceny ram subsydiowania, a nie tylko samych programów subsydiowania, które były objęte pierwotnym postępowaniem, i które mogłyby być korzystne dla produktu rozpatrywanego. Dodatkowo, przegląd w przypadku wygaśnięcia nie musi skupiać się wyłącznie na programach objętych pierwotnym dochodzeniem. Artykuł 18 ust. 2 podstawowego rozporządzenia odnosi się do „kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania”, tzn. w sensie ogólnym, a nie do programów subsydiowania objętych dochodzeniem pierwotnym. W konsekwencji, przeglądy nie ograniczają się do pierwotnie badanych programów, ale wymagają ustalenia obecnego i przyszłego subsydiowania, włączając w to programy nieobjęte pierwotnym dochodzeniem. W rzeczywistości, jest to jedyne podejście, który prowadzi do adekwatnej analizy stanu faktycznego związanego z subsydiowaniem w danym okresie dochodzenia. W przeciwnym razie, rządy miałyby możliwość skutecznej obrony przed reżimami subsydiów w drodze prostej zmiany nazwy programu lub dokonania w nim nieznacznych zmian strukturalnych. Udaremniłoby to idee i cel środków wyrównawczych, które mają zrównoważyć szkodliwe subsydiowanie.

II. Programy ogólnokrajowe

1. Program pozwoleń zaliczkowych („ALS”)

a) Podstawa prawna

- (29) Szczegółowy opis programu znajduje się w ust. od 4.1.1 do 4.1.14 polityki EXIM-02-07 oraz w rozdziałach od 4.1 do 4.30 HOP I 02-07.

b) Kryteria dopuszczalności

- (30) ALS składa się z sześciu podprogramów, które bardziej szczegółowo opisano w motywie 31. Te podprogramy różnią się między innymi zakresem warunków dopuszczalności. ALS dotyczący wywozu i ALS przyznawany z góry raz na rok przysługuje producentom eksporterom i kupcom-eksporterom, którzy są „powiązani” ze wspierającymi ich producentami. Producentom-eksporterom zaopatrującym eksportera końcowego przysługuje ALS na dostawy pośrednie. Głównym wykonawcom, zaopatrującym kategorie „uznane za eksport” wymienione w ustępie 8.2 polityki EXIM 02-07, takim jak dostawcy do jednostek zorientowanych na wywóz („EOU”), przysługuje ALS na kategorie „uznawane za eksport”. Wreszcie, dostawcom pośrednim producentów-eksporterów przysługują świadczenia na kategorie „uznawane za eksport” w ramach podprogramów Zamówień wcześniejszego uwolnienia („ARO”) oraz krajowej akredytywy otwartej.

c) Praktyczne zastosowanie

- (31) Pozwolenia zaliczkowe mogą być wystawiane na:
- i) *Wywóz fizyczny*: Jest to główny podprogram. Umożliwia on bezcłowy przywóz materiałów do produkcji określonego docelowego produktu eksportowego „Fizyczny” w tym kontekście oznacza, że produkt eksportowy musi opuścić terytorium Indii. Dodatek importowy i zobowiązanie eksportowe obejmujące typ produktu eksportowego są określone w pozwoleniu.

- ii) *Wymaganie roczne*: Takie pozwolenie nie wiąże się z określonym produktem eksportowym, ale z szerszą grupą produktów (np. produkty chemiczne i produkty związane z nimi). Posiadacz pozwolenia może – do pewnego progu wartości ustalonego na podstawie jego dotychczasowych wielkości wywozu – importować bezcłowo każdy surowiec używany do produkcji artykułów zakwalifikowanych do takiej grupy produktów. Może wybrać wywóz każdego docelowego produktu zakwalifikowanego w tej grupie produktów przy wykorzystaniu takiego materiału zwolnionego z cła.
- iii) *Dostawy pośrednie*: Ten podprogram obejmuje przypadki, w których dwóch producentów zamierza produkować pojedynczy produkt eksportowy i podzielić proces produkcji. Producent-eksporter produkuje produkt pośredni. Może importować bezcłowo materiały do produkcji i w tym celu może uzyskać ALS dla dostaw pośrednich. Eksporter końcowy finalizuje produkcję i zobowiązany jest dokonać wywozu gotowego produktu.
- iv) *Kategorie uznawane za wywóz*: Ten podprogram umożliwia głównemu kontrahentowi bezcłowy przywóz materiałów do produkcji, które wymagane są przy produkcji towarów sprzedawanych jako „uznane za wywóz” kategoriom klientów wymienionych w ust. 8.2. lit. b) do f), g), i) oraz j) polityki EXIM 02–07. Według rządu Indii, kategorie uznane za wywóz odnoszą się do transakcji, w których dostarczone towary nie opuszczają danego kraju. Szereg kategorii dostaw uznawany jest jako wywóz, pod warunkiem że towar wyprodukowany jest w Indiach, np. dostawa towarów do EOU lub do przedsiębiorstwa znajdującego się w specjalnej strefie ekonomicznej („SSE”).
- v) *ARO*: Posiadacz pozwolenia ALS zamierzający sprowadzać materiały do produkcji ze źródeł w swoim kraju, zamiast przywozu bezpośredniego, ma możliwość nabycia ich z użyciem ARO. W takich przypadkach pozwolenia wydawane z wyprzedzeniem są poświadczane jako ARO i przyznawane lokalnemu dostawcy przy dostawie wymienionych w nich środków. Przyznanie ARO upoważnia dostawcę lokalnego do korzystania ze świadczeń z tytułu kategorii uznawanych za wywóz zgodnie z zapisem ustępu 8.3 polityki EXIM 02-07 (czyli ALS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany wywóz i zwrot ostatecznego podatku akcyzowego) systemu ceł zwrotnych/zwrotu podatku. Mechanizm ARO refunduje podatki oraz należności samemu dostawcy zamiast zwracać je na rzecz eksportera końcowego w formie premii/refundacji ceł. Zwrot podatków/ceł dostępny jest zarówno na środki krajowe, jak i importowane.
- vi) *Krajowa akredytywa otwarta*: Ten podprogram również pokrywa dostawy materiałów krajowych na rzecz posiadacza ALS. Posiadacz pozwolenia ALS może zwrócić się do banku o otwarcie krajowej akredytywy na rzecz lokalnego dostawcy. Wówczas bank unieważni pozwolenie na przywóz bezpośredni, wyłącznie w zakresie wartości i ilości pozycji sprowadzanych lokalnie w miejsce przywozu. Dostawca lokalny będzie uprawniony do świadczeń za kategorie uznane za wywóz zgodnie z zapisem w ustępie 8.3 polityki EXIM 02-07 (czyli ALS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany eksport oraz zwrot ostatecznego podatku akcyzowego).

Ustalono, że w okresie objętym dochodzeniem, eksporterzy współpracujący uzyskali pozwolenia jedynie w ramach czterech podprogramów związanych z produktem rozpatrywanym, tj. i) ALS na wywóz fizyczny, ii) ALS na wymagania roczne, iii) ALS na dostawy pośrednie jako poddostawca eksportera końcowego i iv) ALS na kategorie uznane za wywóz jako dostawca do EOU/jednostek w SSE. W związku z tym nie jest konieczne ustanawianie systemu ceł wyrównawczych v) podprogramu ARO, ani vi) programu krajowej akredytywy otwartej.

- (32) W celu umożliwienia przeprowadzenia weryfikacji przez władze Indii, posiadacz pozwolenia jest prawnie zobowiązany do prowadzenia „odpowiedniej i rzetelnej dokumentacji dotyczącej konsumpcji i przeznaczenia towarów przywiezionych w ramach każdego pozwolenia” (rozdział 4.30 i załącznik 4 18 HOP I 02-07), czyli rejestru rzeczywistej konsumpcji („załącznik 18 rejestr”).
- (33) W odniesieniu do podprogramów wymienionych wyżej w ppkt i), iii) oraz iv) w ramach motywu 31, zarówno ulgi przywozowe, jak i obowiązek wywozowy (w tym kategorie uznane za wywóz) są określane wielkościowo i wartościowo przez rząd Indii i zaznaczane na pozwoleniu. Ponadto w chwili przywozu i wywozu, dane transakcje muszą być udokumentowane na pozwoleniu przez urzędników państwowych. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach tego programu ustala rząd Indii na podstawie standardowych norm nakładów i wyników („normy SION”). Normy SION istnieją dla większości produktów, włączając produkt rozpatrywany, i są publikowane w HOP II 02-07.

- (34) W przypadku podprogramu ii) wyżej wymienionego w motywie 31 (ALS na wymagania roczne), tylko dodatek za przywóz, w ujęciu wartościowym, jest dokumentowany na pozwoleniu. Posiadacz pozwolenia zobowiązany jest do „utrzymywania zależności pomiędzy materiałami importowanymi a produktem docelowym” [ustęp 4.24 A lit. c) HOP I 02-07].
- (35) Przywożone surowce nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia produktu wywozowego. Obowiązek wywozowy należy wypełnić w wyznaczonym terminie. Po wydaniu pozwolenia (18 miesięcy z możliwością dwukrotnego przedłużenia o 6 miesięcy). W przypadku ALS na zapotrzebowanie roczne, przedłużanie terminu jest niedozwolone.
- (36) Podczas dochodzenia przeglądowego ustalono, że bezcłowy przywóz surowców przez eksporterów współpracujących w ramach różnych podprogramów, zgodny z ulgą przywózową wyliczoną w oparciu o normy SION, przekroczył ilość surowców potrzebnych do wytworzenia ilości referencyjnej docelowego produktu wywozowego. Tym samym, standardowe normy SION dla produktu rozpatrywanego okazały się nieprecyzyjne. Ponadto w okresie dochodzenia, żaden z eksporterów współpracujących nie prowadził poprawnego aktualnego rejestru opartego na rzeczywistej konsumpcji. W czterech przypadkach takiego rejestru nie prowadzono wcale, pomimo prawnego obowiązku jego prowadzenia (patrz: motyw 32 wyżej). W dwóch przypadkach przedsiębiorstwa nie prowadziły aktualnego rejestru konsumpcji. Ani eksporterzy objęci dochodzeniem, ani rząd Indii nie byli w stanie udowodnić, że zwolnienie z cła przywózowego nie skutkowało nadmiernym umarzeniem.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

- (37) Rząd Indii oraz pięciu eksporterów współpracujących przedstawiło uwagi na temat ALS. Stwierdzili, że ALS działa jako dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system substytucji zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, który w domniemaniu przypomina system uszlachetniania czynnego WE, z systemem weryfikacji zgodnym z przepisami załączników I, II oraz III do rozporządzenia podstawowego, monitorującym powiązanie pomiędzy nakładami importowanymi bezcłowo, a docelowymi produktami przeznaczonymi do wywozu. Rząd Indii oraz dwaj eksporterzy utrzymywali ponadto, że tylko nadmierne umorzenie ceł może stanowić podstawę środków wyrównawczych. W odniesieniu do systemu weryfikacji, utrzymywali, że zastosowano adekwatny system weryfikacji. W tym kontekście odnieśli się do szeregu elementów weryfikacji, które były dostępne dla rządu Indii dla celów takiej weryfikacji, w tym: norm SION, informacji ilościowych na temat dokumentów przywózowych i wywozowych, prowadzonego przez władze celne rejestru przywozów i wywozów w ramach ALS, rejestru konsumpcji, rejestru uprawnień celnych („rejestr DEEC”), weryfikacji umorzenia po zrealizowaniu przywozu i wywozu, dodatkowych kontroli przeprowadzanych przez władze Indii w kontekście stosowania podatku akcyzowego i celnego, okresowych rewizji ksiąg oraz ścigania na drodze sądowej w przypadku „uchybień”. Rząd Indii i jeden eksporter przyznali jednak, że normy SION mogą zaniżać faktyczną konsumpcję”. Ponadto żaden z eksporterów nie przedstawił wystarczającego dowodu, że wypełnił obowiązek prawidłowego prowadzenia rejestru rzeczywistej konsumpcji, czego wymaga polityka EXIM. Ponadto dwóch eksporterów utrzymywało, że organ prowadzący dochodzenie sam powinien wyliczyć nadmierne umorzenie. Na końcu, stwierdzono, że Komisja Europejska ze względu na precedensy, zobowiązana jest do niestosowania nowych ceł wyrównawczych z tytułu ALS. Jeden eksporter, po przesłuchaniu odbytym po ujawnieniu informacji, przedstawił kalkulację ceł umorzonych w nadmiarze.

e) Wniosek

- (38) Zwolnienie z ceł przywózowych stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tzn. finansowy wkład rządu Indii, który wypłacił świadczenie na rzecz eksporterów objętych dochodzeniem.
- (39) Ponadto fizyczny wywóz ALS, ALS na wymagania roczne oraz ALS na dostawy pośrednie są według prawa wyraźnie uwarunkowane wielkością wywozu i, w związku z tym, uznane jako szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania wywozowego, przedsiębiorstwo nie może uzyskać świadczeń w ramach tych programów.

- (40) ALS na kategorii uznane za wywóz w ramach modalności niniejszego przypadku jest faktycznie uwarunkowany wielkością wywozu. Program ten wykorzystywała tylko jedna spółka w niewielkim zakresie i tylko przy dostawie EOU lub jednostek w SSE, obie kategorie wymienione są w ustępie 8.2 lit. b) polityki EXIM 02-07. Wymienione przedsiębiorstwo podało, że jego klienci w końcu dokonali wywozu produktu rozpatrywanego. Przedmiotem EOU/SSE jest wywóz zgodnie z zapisem ustępu 6.1 polityki EXIM 02-07. Tym sposobem dostawca krajowy uzyskuje świadczenia w ramach programu ALS na kategorii uznane za wywóz, ponieważ rząd Indii przewiduje przychody z tytułu wywozu otrzymywane przez eksportera ulokowanego w EOU/SSE. Zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, subsydia są traktowane jako faktycznie uwarunkowane wynikami wywozu, gdy stan faktyczny wskazuje, że przyznanie subsydium, bez prawnego uwarunkowania od wyników wywozu, jest w istocie związany z aktualnymi lub przewidywanymi przychodami z wywozu.
- (41) Żaden z czterech podprogramów wykorzystywanych w niniejszym przypadku nie może być uważany za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system substytucji zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Ustalenie to jest potwierdzone po dokładnym przeanalizowaniu zapisów ujawnionych informacji. Nie odpowiadają one rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady zwrotu) oraz załączniku III (definicja i zasady substytucji zwrotu) rozporządzenia podstawowego. Rząd Indii nie wykorzystał skutecznie swojego systemu weryfikacji, ani procedury w celu potwierdzenia, czy i o jakiej wartości środki do produkcji zostały wykorzystane do produkcji produktu wywożonego (załącznik II część II pkt 4 rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemów substytucji zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, załącznik III część II pkt 2 rozporządzenia podstawowego). Normy SION dla produktu rozpatrywanego nie były dostatecznie ścisłe. Żaden komentarz dotyczący ujawnionych informacji nie zmienił tego ustalenia. Przeciwnie, rząd Indii uznał nawet, że normy SION były nieścisłe. Niniejszym, potwierdzono, że same normy SION nie mogą być uznane za system weryfikacji rzeczywistej konsumpcji, ponieważ struktura tych mało precyzyjnych norm standardowych nie pozwala rządowi Indii zweryfikować z dostateczną dokładnością, jaka wartość środków została zużyta w produkcji eksportowej. Ponadto rząd Indii nie przeprowadził skutecznej kontroli w oparciu o prawidłowo prowadzony rejestr rzeczywistej konsumpcji („załącznik 18 rejestr”). Dodatkowo, rząd Indii nie przeprowadził głębszej analizy w oparciu o rzeczywiste nakłady, chociaż byłoby to wymagane przy braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 i załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego), ani nie wykazał, że nadmierne umorzenia miały miejsce. Domniemana możliwość porównania ALC z systemem uszlachetniania czynnego WE jest niezwiązana ze sprawą, ponieważ uszlachetnianie czynne nie jest objęte obecnym dochodzeniem.
- (42) Pozostałe elementy weryfikacji zgłoszone po ujawnieniu informacji już nie istnieją (tj. rejestr DEEC został zniesiony polityką EXIM 02-07) albo są najwyraźniej, przy braku skutecznej kontroli rejestrów rzeczywistej konsumpcji, oparte na mało precyzyjnych normach SION, co jest niewystarczające (np. informacje o dokumentach przywózowo-wywozowych, rejestr prowadzony przez władze celne, kontrola umorzenia ALS). Nie dostarczono sprawozdań audytorskich przeprowadzonych przez władze Indii w odniesieniu do producentów eksportujących objętych dochodzeniem.
- (43) Na koniec, ponieważ ALS nigdy wcześniej nie był analizowany w oparciu o fakty podobne do tych z obecnego dochodzenia, w szczególności ze względu na brak precyzyjnych norm SION w odniesieniu do produktu rozpatrywanego, nie istnieje żaden obowiązujący precedens, według którego program nie miałby stanowić podstawy środków wyrównawczych.
- (44) Wspomniane cztery podprogramy stanowią zatem podstawę środków wyrównawczych.

f) Obliczenie kwoty subsydium

- (45) Przy braku dozwolonych systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub systemów substytucji zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, świadczenie wyrównawcze jest umorzeniem całkowitych należności celnych przywózowych, zwyczajowo należnych w przywozie produktów. W przeciwieństwie do informacji ujawnionych przez rząd Indii i dwóch eksporterów, rozporządzenie podstawowe przewiduje nie tylko wyrównanie „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) i załącznikiem I lit. i) rozporządzenia podstawowego, wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych,

- pod warunkiem spełnienia warunków określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. Jednak, warunki te nie były spełnione w niniejszym przypadku. Zatem, w przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego systemu monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów zwrotu ceł, natomiast zastosowanie ma zwykła zasada wyrównywania kwot niezapłaconych należności celnych (dochód utracony) w miejsce jakiegokolwiek w domniemaniu nadmiernego umorzenia. Jak podano w załączniku II część II oraz załączniku III część II do rozporządzenia podstawowego, obliczenie takiego nadmiernego umorzenia nie obciąża organu prowadzącego dochodzenie. Przeciwnie, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego, do organu tego należy jedynie ustalenie wystarczającego dowodu pozwalającego odrzucić adekwatność domniemanego systemu weryfikacji. Dalej należy zauważyć, że dodatkowe badanie przez władze indyjskie, przy braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji, musi być przeprowadzone w odpowiednim czasie, tj. zwykle przed weryfikacją przeprowadzoną na miejscu w trakcie dochodzenia dotyczącego cła wyrównawczego. Kalkulacja wysokości nadmiernego umorzenia należności celnych przedłożona przez jednego eksportera po ujawnieniu informacji, nie jest ani sporządzona w odpowiednim czasie, ani wykonana przez rząd Indii. Musi zatem zostać odrzucona.
- (46) Kwoty subsydiów dla eksporterów, którzy stosowali ALS, były obliczone na podstawie niepobranych ceł przywozowych (cła podstawowe i szczególne cła dodatkowe) na materiały przywożone w ramach czterech podprogramów stosowanych dla produktu rozpatrywanego w okresie dochodzenia, jak zostało to przedstawione w motywie 31 (licznik). Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, opłaty obowiązkowo poniesione w celu uzyskania subsydium, w przypadku uzasadnionych roszczeń, potrącono z kwot subsydiów. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, te kwoty subsydium zostały przydzielone na obrót eksportowy wytworzony przez produkt rozpatrywany w okresie dochodzenia jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości przetworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych.
- (47) Sześć spółek skorzystało z tego programu w okresie dochodzenia i uzyskało subsydia w zakresie od 22,0 % do 25,8 % (patrz: tabela w motywie 154 poniżej).
2. System paszportowy uprawnienia celnego („DEPBS”)
- a) Podstawa prawna
- (48) Szczegółowy opis DEPBS zawarto w ustępie 4.3 strategii EXIM 02-07 oraz w rozdziale 4 HOP I 02-07.
- b) Kryteria dopuszczalności
- (49) Każdy producent-eksporter lub kupiec-eksporter jest uprawniony do korzystania z tego systemu.
- c) Praktyczne zastosowanie DEPBS
- (50) Uprawniony eksporter może ubiegać się o środki w ramach DEPBS, obliczane jako procent wartości wywiezionych wyrobów gotowych. Władze indyjskie ustaliły stawki DEPBS dla większości produktów, w tym dla produktu rozpatrywanego, w oparciu o normy SION uwzględniające domniemaną zawartość przywozu w nakładach na wywożony produkt oraz wpływ pobieranych ceł na ten domniemany przywóz, niezależnie od tego, czy cła przywozowe zostały rzeczywiście zapłacone.
- (51) Dla zakwalifikowania się do wsparcia w ramach systemu, przedsiębiorstwo musi dokonywać wywozu towarów. W momencie transakcji wywozowej eksporter musi przedstawić władzom Indii oświadczenie o dokonywaniu wywozu w ramach programu DEPBS. Przed wywozem indyjskie władze celne wystawiają wywozowy list przewozowy umożliwiający wywóz towarów. List ten określa między innymi wysokość środków, które zostaną przyznane w ramach DEPBS dla tej transakcji wywozowej. W tym momencie eksporter zna kwotę, jaką otrzyma. Po wystawieniu listu przewozowego przez władze celne, rząd Indii nie może odmówić przyznania środków w ramach DEPBS. Stawka DEPBS, odpowiednia do obliczenia wysokości przyznanych środków, jest stawką obowiązującą w dniu złożenia deklaracji wywozowej. Zatem późniejsze zmiany poziomu korzyści nie są możliwe.

- (52) Stwierdzono również, że zgodnie z zasadami rachunkowości Indii, środki otrzymane z DEPBS mogą być księgowane zgodnie z zasadą memoriałową jako przychód na rachunku z działalności operacyjnej, po wywiązaniu się z zobowiązania wywozowego.
- (53) Środki te mogą być przeznaczone na zapłatę ceł związanych z późniejszym przywozem jakichkolwiek towarów, w stosunku do których nie istnieją ograniczenia przywozowe, z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. Przywiezione towary, za które cło zostało opłacone z tych środków, mogą być sprzedawane na rynku krajowym (podlegając podatkowi od sprzedaży) lub wykorzystane w inny sposób.
- (54) Środki z DEPBS są zbywalne bez ograniczeń i ważne przez okres 12 miesięcy od daty przyznania.
- (55) Wniosek o przyznanie środków z DEPBS może obejmować do 25 transakcji wywozowych, a gdy jest wypełniany w formie elektronicznej, ich nieograniczoną ilość. Nie istnieją *de facto* ściśle określone terminy składania wniosków, ponieważ terminy o których mowa w rozdziale 4.47 HOP I 02-07, są obliczane zawsze od momentu ostatniej transakcji wywozowej wymienionej w danym wniosku.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

- (56) Po ujawnieniu informacji, trzech eksporterzy, którzy otrzymywali świadczenia w ramach tego systemu, przedstawili swoje uwagi do analizy DEPBS przedstawionej powyżej. Stwierdzili, że i) w przeciwieństwie do wyników badań przedstawionych w motywach 53 i 59 materiały przywożone w ramach DEPBS w domniemaniu muszą być użyte do produkcji eksportowej, a środki DEPBS w domniemaniu mogą być uzyskane jedynie w przypadku wywozu towarów, które opatrzone są opłatami celnymi przywozowymi na środki do produkcji, ii) nowa metodologia obliczania kwot wyrównawczych (koncentrująca się na transakcji eksportowej, patrz niżej w motywach od 61 do 62), nie powinna być stosowana, gdyż świadczenie jest w domniemaniu przyznawane wyłącznie przy wykorzystaniu kredytu, jak również z tego powodu, że nowe podejście w sposób dyskryminujący odchodzi od wcześniejszych precedensów WE, iii) DEBPS powinien stanowić podstawę środków wyrównawczych jedynie w takim zakresie, w jakim takie kredyty zostały uzyskane na produkt rozpatrywany, oraz iv) należy wziąć pod uwagę redukcję stawki DEPBS, która miała miejsce w lutym 2004 r.

e) Wnioski w sprawie DEPBS

- (57) DEPBS udziela subsydiów w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Środki w ramach DEPBS stanowią wkład finansowy rządu Indii, gdyż zostaną w końcu wykorzystane jako wyrównanie przywozowych opłat celnych, tym samym zmniejszając przychód z ceł uzyskiwanych przez rząd Indii, który w innym przypadku byłby należny. Ponadto środki w ramach DEPBS zapewniają korzyści eksporterowi, gdyż poprawiają jego płynność finansową.
- (58) Ponadto środki w ramach DEPBS są uwarunkowane na mocy prawa wynikami eksportu, i tym samym są uważane za szczególne i podlegające środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (59) Omawiany program nie może być uważany za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system substytucji ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady zwrotu) oraz załączniku III (definicja i zasady substytucji ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji) rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest w żaden sposób zobowiązany do faktycznego wykorzystania w procesie produkcji towarów importowanych wolnych od opłat celnych, a kwota środków nie jest obliczana w stosunku do rzeczywiście wykorzystanych materiałów. Ponadto nie istnieje żaden system lub procedura odpowiednia dla potwierdzenia, które środki są wykorzystywane do produkcji produktu na wywóz lub czy wystąpiła nadmierna płatność należności celnych przywozowych w znaczeniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III rozporządzenia podstawowego. Wreszcie, eksporterowi przysługują świadczenia z tytułu DEPBS, niezależnie od tego, czy w ogóle importuje jakiegokolwiek środki do produkcji. W celu uzyskania świadczenia, wystarczy, aby eksporter jedynie wywoził towary bez udowodnienia, że którykolwiek z materiałów do produkcji był importowany. Oznacza to, że nawet eksporterzy, którzy nabywają wszystkie środki do produkcji na rynku lokalnym i nie importują żadnych środków, które mogą być wykorzystane jako materiał do produkcji, są jednak uprawnieni do otrzymywania korzyści w ramach DEPBS.

- (60) Zarówno twierdzenie jednego eksportera, że materiały importowane w ramach omawianego programu muszą być wykorzystane do produkcji eksportowej, jak i twierdzenie, że środki w ramach DEPBS można uzyskiwać wyłącznie pod warunkiem że środek do produkcji jest obciążony cłem przywozowym, nie zostały uzasadnione. Zatem twierdzenia te należy odrzucić.

f) Obliczanie kwoty subsydium

- (61) Zgodnie z art. 2 ust. 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego, kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została wyliczona w kategoriach korzyści dla odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie dochodzenia. W tym względzie stwierdzono, że przyspina się korzyści dla odbiorcy w czasie, w którym ma miejsce transakcja eksportowa w ramach powyższego programu. W tym momencie rząd Indii ma prawo do zrezygnowania z pobierania opłat celnych, co jest traktowane jako wsparcie finansowe w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit.a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z motywem 51 powyżej, gdy tylko władze celne wystawią list przewozowy określający, między innymi, wysokość środków przyznanych w ramach DEPBS w odniesieniu do tej konkretnej transakcji, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydium lub nie, ani o jego wysokości. W tym samym motywie stwierdza się również, że jakiegokolwiek zmiany stawek DEPBS, mające miejsce między rzeczywistym wywozem a wydaniem licencji DEPBS, nie mają mocy wstecznej w odniesieniu do przyznanego poziomu korzyści. Ponadto zgodnie z motywem 52 powyżej, spółki mogą, według indyjskich standardów rachunkowości, księgować środki z DEPBS na zasadzie memoriałowej, jako przychód uzyskany w momencie zawarcia transakcji wywozowej. Wreszcie, uwzględniając że spółka jest świadoma otrzymania w przyszłości środków z DEPBS i otrzymuje rzeczywiście świadczenia z innych programów, znajduje się ona w korzystniejszej sytuacji konkurencyjnej, ponieważ dzięki subsydiom może oferować niższe ceny.
- (62) Jednak uzasadnieniem dla nałożenia cła wyrównawczego jest przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom handlowym wynikającym z nielegalnych korzyści konkurencyjnych. W świetle powyższego, za właściwe uznaje się dokonanie wyceny korzyści DEPBS, jako sumy środków przyznanych na wszystkie transakcje dokonane w ramach tego programu w trakcie okresu dochodzenia.
- (63) Uwagi do ujawnionych informacji nie doprowadziły do zmiany powyższego podejścia do kalkulacji. Nowa metodologia była już stosowana w niedalekiej przeszłości przez Wspólnoty Europejskie, na przykład w kontekście systemu elektrody grafitowej⁽¹⁾. Poza tym, zasady pewności prawnej oraz uzasadnionych oczekiwań nie stoją na przeszkodzie takiej zmiany metodologicznej. Po pierwsze, nowe podejście nie powoduje całkowitego przewartościowania systemu, który w rzeczywistości zawsze był programem wyrównawczym. Dotyczy zaś jedynie obliczania kwoty subsydium tak, aby bardziej dostosować sposób kalkulacji do faktycznej sytuacji w danym okresie dochodzenia. Po drugie, podejście to jest między innymi konsekwencją faktów ustalonych przez Komisję w trakcie ostatnich dochodzeń, to jest księgowania środków w ramach DEPBS narastająco zgodnie z indyjskimi standardami księgowości, oraz *de facto* nieistnienia nieprzekraczalnych terminów składania wniosków o przyznanie takich środków zgodnie z polityką EXIM. Ponadto uwagi do ujawnionych informacji potwierdziły, że w chwili przeprowadzania transakcji eksportowych zgodnie z omawianym systemem, eksporter otrzymał nieodwołalny tytuł do środków w ramach DEPBS. Jednakże moment ten jest decydujący, jeśli chodzi o ustalenie przyznania korzyści zgodnie z motywem 61 powyżej, nie zaś późniejsze wykorzystanie, ponieważ eksporter, któremu już nadano takie uprawnienie jest „w lepszej sytuacji finansowej”.
- (64) W odróżnieniu od tego, co utrzymują niektórzy producenci eksportujący, nawet środki w ramach DEPBS generowane poprzez wywóz produktów nieobjętych postępowaniem musiały zostać uwzględnione przy ustalaniu kwoty środków DEPBS stanowiących podstawę środków wyrównawczych. Jednakże w ramach DEPBS, nie ma obowiązku wykorzystania środków pochodzących z tego systemu wyłącznie na bezcłowy przywóz surowców stosowanych do produkcji danego wyrobu. Wręcz przeciwnie, środki z DEPBS są zbywane bez ograniczeń, a nawet mogą być sprzedane i wykorzystane na przywóz jakiegokolwiek towarów, w stosunku do których nie istnieją ograniczenia przywozowe (surowce używane do produkcji produktu rozpatrywanego należą do tej kategorii), z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. W konsekwencji, produkt rozpatrywany może korzystać z wszystkich środków otrzymanych w ramach DEPBS.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1628/2004 z 13.9.2004, Dz.U. L 295, str. 4 (motyw 13).

- (65) Co więcej, redukcje stawek DEPBS przeprowadzone po zakończeniu okresu dochodzenia nie mogą być rozpatrywane, ponieważ art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zakłada, że informacje związane z okresem następującym po OD nie są zazwyczaj brane pod uwagę. Ponadto nie ma gwarancji, że rząd Indii w przyszłości nie podniesie stawek DEPBS.
- (66) W przypadkach, w których wysunięto uzasadnione roszczenia, niezbędne opłaty poniesione w celu uzyskania subsydium zostały odliczone od środków tak ustalonych, by osiągnąć kwoty subsydium jako licznik, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, rzeczony kwoty subsydium zostały rozdzielone pomiędzy całkowitą sprzedaż wywozową mającą miejsce w trakcie okresu dochodzenia jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości przetworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. Pięć przedsiębiorstw skorzystało z programu w okresie dochodzenia i otrzymało subsydia w wysokości pomiędzy 3,2 % a 8,0 % (patrz: tabela w motywie 154 poniżej).

3. Program jednostek zorientowanych na wywóz („EOUS”)/Program specjalnych stref ekonomicznych („SSE”)

a) Podstawa prawna

- (67) Szczegóły tych programów są zawarte odpowiednio w rozdziałach 6 (EOUS) oraz 7 (SSE) polityki EXIM 02-07 oraz HOP I 02-07.

b) Kryteria dopuszczalności

- (68) Z wyjątkiem przedsiębiorstw czysto handlowych, wszystkie przedsiębiorstwa, które, co do zasady, podejmują się wywozu całej swojej produkcji towarów lub usług, mogą zostać ustanowione w ramach programu SSE lub EOU. Jednakże w odróżnieniu od usług i rolnictwa, przedsiębiorstwa sektora przemysłowego, aby mieć prawo do programu EOU, muszą spełniać wymóg programu minimum inwestycyjnego w środkach trwałych (10 milionów rupii indyjskich).

c) Zastosowanie praktyczne

- (69) SSE jest następcą Programu Stref Przetwórstwa Wywozowego („EPZS”). SSE są to specjalnie wyznaczone, zwolnione z cła enklawy, oraz są uznane przez politykę EXIM 02-07 za terytoria obce dla celów przeprowadzania operacji handlowych, należności celnych oraz podatków. Obecnie istnieje już 14 Specjalnych Stref Ekonomicznych a ustanowienie kolejnych 13 zostało zatwierdzone przez władze indyjskie.
- (70) EOU, z drugiej strony, są bardziej elastyczne pod względem geograficznym i mogą być ustanowione w dowolnym miejscu w Indiach. Program ten jest uzupełnieniem SSE.
- (71) Wniosek o nadanie statusu EOU lub SSE musi zawierać szczegóły na najbliższe pięć lat, dotyczące, między innymi, planowanej ilości produkcji, przewidywanej wartości eksportu, wymagań importowych oraz wymagań lokalnych. W przypadku gdy władze zaakceptują wniosek, warunki załączone do powyższej akceptacji zostaną przedstawione przedsiębiorstwu. Umowa dotycząca uznania przedsiębiorstwa jako SSE/EOU jest ważna przez okres pięciu lat. Umowa może zostać przedłużona na kolejne okresy.
- (72) Najważniejszym obowiązkiem EOU lub SSE, określonym w polityce EXIM 02-07, jest uzyskanie zysków netto w wymianie międzynarodowej („NFE”), co oznacza, że w określonym okresie referencyjnym (5 lat) całkowita wartość wywozu musi być wyższa niż całkowita wartość towarów przywożonych.
- (73) Jednostki EOU/SSE mają prawo do następujących ulg:
- i) zwolnienia z cła przywozowego na wszystkie rodzaje produktów (włącznie z dobrami inwestycyjnymi, surowcami oraz towarami konsumpcyjnymi) niezbędnymi do wytworzenia, wyprodukowania i przetwarzania lub w związku z powyższym;
 - ii) zwolnienia z podatku akcyzowego na produkty wytwarzane z zasobów lokalnych;

- iii) zwrotu podatku od sprzedaży centralnej płaconego od towarów wytworzonych lokalnie;
 - iv) mechanizmu sprzedaży części produkcji na rynku lokalnym po zapłaceniu stosownego cła za produkt końcowy, stanowiący wyjątek od ogólnego wymogu wywozu całej produkcji;
 - v) zwolnienia z podatku dochodowego zwykle należnego od zrealizowanych zysków ze sprzedaży eksportowej, zgodnie z art. 10A czy art. 10B Ustawy o podatku dochodowym, na okres 10 lat od rozpoczęcia działalności, ale nie dłużej niż do roku 2010;
 - vi) możliwości 100 % zagranicznej własności udziałów.
- (74) Pomimo, że zwolnienia w ramach obydwu programów są w dużym stopniu porównywalne, występują też pewne różnice. Na przykład, tylko EOU może uzyskać 50 % redukcję ceł płatnych od sprzedaży krajowej (sprzedaż DTA), podczas gdy w SSE płaci się 100 % ceł należnych od takiej sprzedaży. Jednostka EOU może sprzedać na rynku krajowym do 50 % swojego obrotu po takich obniżonych stawkach.
- (75) Jednostki działające według tych programów obowiązuje nadzór urzędników celnych zgodnie z sekcją 65 Prawa celnego.
- (76) Jednostki te są prawnie zobowiązane do prowadzenia, w określonej formie, właściwej ewidencji wszelkiego przywozu, konsumpcji i użytkowania wszystkich materiałów importowanych oraz wywozu. Powyższe dokumenty powinny być dostarczane okresowo, zgodnie z możliwymi wymaganiami, właściwym władzom („kwartalne i roczne raporty o postępach”).
- (77) Jednakże „w żadnym momencie czasowym jednostka EOU czy jednostka SSE nie jest zobowiązana łączyć każdej przesyłki importowej z wywozem, transferami do innych jednostek, sprzedażą DTA czy magazynowaniem”, ustęp 10.2 załącznika 14-I oraz ustęp 13.2 załącznika 14-II HOP I 02-07.
- (78) Krajowa sprzedaż jest wysyłana i odnotowywana za pomocą własnej certyfikacji. Proces wysyłania przesyłek eksportowych EOU jest nadzorowany przez urzędnika celnego/urzędnika ds. akcyzy, który jest przydzielony na stałe do EOU. Spółka jest zobowiązana do zwrotu na rzecz rządu Indii wynagrodzenia tego stałego urzędnika.
- (79) „Wszelka działalność jednostek SSE w ramach strefy, chyba że określona gdzie indziej, w tym wywóz oraz ponowny przywóz towarów, powinna być przeprowadzana poprzez procedurę własnej certyfikacji”, tak jak to określa ustęp 29 załącznika 14-II HOP I 02-07. Dlatego też władze celne nie przeprowadzają rutynowych kontroli towarów wywożonych przez jednostkę SSE.
- (80) W obecnej sprawie, program EOUS był stosowany przez jednego ze współpracujących eksporterów. Jako, że program SSE nie był stosowany, nie ma potrzeby analizy wyrównania tego programu. Współpracujący eksporter, który stosował EOU, korzystał z programu w celu importowania surowców i dóbr inwestycyjnych zwolnionych z cła przywozowego, zaopatrywania się na rynku krajowym w towary zwolnione z podatku akcyzowego oraz uzyskania zwrotu podatku od sprzedaży, oraz sprzedaży części swojej produkcji na rynku krajowym. Zatem, odnosił wszystkie korzyści opisane w motywie 73 powyżej ppkt od i) do iv). Eksporter objęty postępowaniem odnosił także korzyści wynikające z przepisów EOUS o zwolnieniu z podatku dochodowego. Jednakże ponieważ wspomniane zwolnienie z podatku dochodowego podlega bardziej ogólnodostępnemu programowi zwolnień podatkowych, jego analiza przedstawiona jest w motywach 117 i 118 poniżej.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

- (81) Po ujawnieniu informacji, jeden z producentów eksportujących stwierdził, że EOUS powinien, o ile w ogóle, podlegać środkom wyrównawczym jedynie w takim zakresie w jakim cła płacone od sprzedaży na rynku krajowym nie pokrywają w pełni kwoty zwolnień z ceł przywozowych na środki do produkcji używane do produkcji sprzedawanej na rynku krajowym („nadmierne umorzenie”). Zdaniem eksportera, w odniesieniu do EOUS, który w domniemaniu przypomina system uszlachetniania czynnego WE, ma miejsce system weryfikacji zgodny z przepisami załączników I, II i III do rozporządzenia podstawowego. Na dowód tego, producent ten argumentował, że korelacja przesyłek środków do produkcji z produkcją przeznaczoną do wywozu nie jest w rzeczywistości wymagana przez władze indyjskie (patrz: motyw 77), jako że nie jest obowiązkowa zgodnie z rozporządzeniem podstawowym czy Porozumieniem WTO w sprawie subsydiów oraz środków wyrównawczych („ASCM”) dla ustanowienia właściwego systemu weryfikacji. Dodatkowo, eksporter odniósł się do wewnętrznego systemu arkuszy wsadowych swojego przedsiębiorstwa, jako źródła informacji o związku pomiędzy nakładami a produkcją. Dalej wspomniany eksporter wskazał, że jego sprzedaż krajowa stanowiła mniej niż 5 % jego sprzedaży w OD. Stwierdził on również, że okresowa ocena miesięcznych sprawozdań z podatku od sprzedaży przeprowadzana przez rząd Indii jest wystarczająca do sprostania standardom weryfikacji, jakie zostały ustanowione przez rozporządzenie podstawowe.
- (82) Ponadto powyższy eksporter stwierdził, że i) dla celów obliczeniowych należy wziąć pod uwagę nie ilość surowców przywożonych w okresie dochodzenia, jak zostało to określone w motywie 19 rocznego raportu o postępach tej jednostki EOU, ale ilość surowców zużytych podczas tego okresu, jak określono w motywie 20 tego raportu, oraz ii) okres przydziału środków dotyczący ceł zaoszczędzonych na przywozie dóbr kapitałowych powinien być oparty na specyficznym dla danego przedsiębiorstwa okresie amortyzacji, a nie na podstawie średnich okresów amortyzacji dla wszystkich współpracujących producentów eksportujących. Dodatkowo, wspomniany eksporter twierdził, że odsetki dodane (stopa komercyjna obowiązująca w Indiach podczas OD) powinny być zredukowane do ważonej średniej stopy tworzenia danej jednostki EOU w okresie dochodzenia.

e) Wnioski w sprawie EOUS

- (83) Zwolnienie EOU z dwóch rodzajów ceł przywozowych („cła podstawowego” oraz „szczególnego cła dodatkowego”), jak też zwrot podatku od sprzedaży stanowią wkład finansowy rządu Indii w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Rezygnuje się z pobierania należności przez władze publiczne, które byłyby należne w przypadku braku powyższego programu, co oznacza dodatkową korzyść dla EOU w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ pozwala na zachowanie płynności ze względu na to, że nie trzeba płacić zwykle należnych ceł, jak również ze względu na uzyskanie zwrotu podatku od sprzedaży.
- (84) Zwolnienie z podatku akcyzowego oraz z odpowiadającego mu cła przywozowego („cło dodatkowe”) nie prowadzi jednakże do rezygnacji z dochodu, który jest należny w innych przypadkach. Akcyza, jak też cło dodatkowe, jeżeli jest płacone, mogą zostać użyte jako kredyt na własne przyszłe zobowiązania celne (tzw. „mechanizm CENVAT”). Dlatego też, cła te nie są ostateczne. Przy pomocy „CENVAT” nakłada się ostateczne cło tylko na wartość dodaną, nie zaś na środki do produkcji.
- (85) Dlatego też, jedynie zwolnienie z cła podstawowego, szczególnego cła dodatkowego oraz zwrot podatku od sprzedaży stanowią subsydia w rozumieniu art. 2 rozporządzenia podstawowego. Są one uwarunkowane prawnie wynikami wywozu i dlatego uważane są za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych na mocy art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Cel eksportu EOU określony w ust. 6.1 polityki EXIM 02-07 jest *conditio sine qua non* do uzyskania środków zachęcających.
- (86) Ponadto subsydia te nie mogą, w przeciwieństwie do twierdzeń jednego z eksporterów, być uważane za dopuszczalne systemy zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub systemy zastępczego zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Nie są one zgodne ze ścisłymi zasadami przedstawionymi w załączniku I [lit. h) oraz i)], załączniku II (definicje i zasady zwrotu ceł) oraz załączniku III (definicje i zasady zastępczego zwrotu ceł) rozporządzenia podstawowego. Domniemana porównywalność programu EOU z systemem uszlachetniania czynnego WE w takim kontekście nie ma zastosowania, jako że system WE nie podlega obecnemu dochodzeniu.

- (87) Tam, gdzie stosuje się przepisy dotyczące zwrotu podatku od sprzedaży oraz zwolnień z cła przywozowego w celu nabycia dóbr inwestycyjnych, przepisy te nie są zgodne z zasadami odnoszącymi się do dozwolonego systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, ponieważ towary te nie są wykorzystywane w procesie produkcyjnym, tak jak to jest wymagane przez załącznik I lit. h) (zwrot podatku od sprzedaży) oraz lit. i) (zwrot cła przywozowego). Eksporter sprzeciwił się powyższej analizie argumentując, że ponieważ dobra inwestycyjne są niezbędne do produkcji, nie mogą być one *per se* wykluczone z jakiegokolwiek dozwolonego zwrotu cła zapłaconego za składniki procesu produkcji. Jednakże ten sposób myślenia nie jest odzwierciedlony w jasno sformułowanym zapisie załącznika I lit. h) oraz i); środki produkcji są użyte do produkcji nie zaś wykorzystywane w procesie produkcji. Dlatego też powyższa argumentacja zostaje odrzucona.
- (88) Ponadto również w związku z innymi korzyściami dostępnymi w ramach tego programu, pomimo starannego rozpatrzenia wniosków przedłożonych przez eksportera, potwierdzono, że rząd Indii nie ma żadnego skutecznego systemu weryfikacji czy też odpowiednich procedur dla potwierdzenia, czy i w jakiej ilości zwolnione z cła lub podatku od sprzedaży środki do produkcji zostały wykorzystane do produkcji produktu wywożonego (załącznik II część II pkt 4 rozporządzenia podstawowego oraz, w przypadku programów substytucji ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, załącznik III część II pkt 2 rozporządzenia podstawowego).
- (89) EOU może sprzedać znaczącą część produkcji, do 50 % swego obrotu rocznego, na rynku krajowym. Dlatego też nie ma z mocy prawa obowiązku eksportowania wszystkich wytworzonych produktów końcowych. Ponadto ze względu na własne procedury certyfikacji te transakcje krajowe mają miejsce bez nadzoru i kontroli urzędników państwowych. W konsekwencji, składy celne EOU przynajmniej w części nie podlegają fizycznej kontroli przeprowadzanej przez władze indyjskie. Jednakże czyni to dalsze elementy weryfikacji jeszcze ważniejszymi, szczególnie zaś kontrolę związku pomiędzy zwolnionymi z cła środkami do produkcji oraz końcowymi produktami eksportowymi w celu zakwalifikowania się jako system weryfikacji ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji. Przyjęto, że EOU objęta obecnym dochodem nie sprzedała 50 % na rynku krajowym, a jedynie około 5 % swego rocznego obrotu w okresie objętym dochodem. Jednakże nie ma to wpływu na bardziej ogólną ocenę adekwatności stosowanego systemu weryfikacji.
- (90) W odniesieniu do dalszych etapów przeprowadzonej weryfikacji, należy przypomnieć, że tak jak wspomniano powyżej w motywie 77 oraz jak zostało to potwierdzone w raportach eksportera, EOU już *de jure* nie ma obowiązku, w żadnym momencie czasowym, łączenia każdej przesyłki eksportowej z miejscem przeznaczenia odpowiedniego produktu końcowego. Jednakże jedynie takie kontrole przesyłek dostarczyłyby władzom indyjskim wystarczającą ilość informacji o końcowym przeznaczeniu środków do produkcji, co umożliwiłoby sprawdzenie czy zwolnienia z cła/podatku od sprzedaży nie przewyższają środków do produkcji przeznaczonych do wywozu. Miesięczne zeznania podatkowe za sprzedaż krajową na podstawie własnych obliczeń, które są okresowo oceniane przez władze indyjskie, nie są wystarczające. Wewnętrzne systemy przedsiębiorstwa, które są zgodne z polityką EXIM prowadzone bez obowiązku prawnego, np. system arkuszy wsadowych, także nie są wystarczające, aby zastąpić kluczowe wymogi systemu weryfikacji zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji. Ponadto system weryfikacji zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji musi zostać zaprojektowany i wprowadzony przez rząd a założenie systemu informacyjnego nie powinno pozostawać w gestii zarządu każdej poszczególnej przedsiębiorstwa. Zarówno przedsiębiorstwa, jak i rząd Indii zostały poproszone o raporty z audytu władz indyjskich, które jednak nie zostały udostępnione i dlatego też nie zostały potwierdzone. W konsekwencji potwierdza się, że ponieważ indyjska polityka EXIM nie wymaga jednoznacznie od EOU ewidencjonowania związku pomiędzy środkami do produkcji oraz końcowymi produktami, rząd Indii nie ustanowił skutecznego mechanizmu kontroli, który określałby, które środki zostały wykorzystane w produkcji na wywóz, i w jakiej ilości.
- (91) Ponadto rząd Indii nie przeprowadził dalszego badania w oparciu o faktycznie zaangażowane środki do produkcji, pomimo że czynność ta powinna być normalnie przeprowadzona w przypadku braku skutecznego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 oraz załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego), ani też nie udowodnił, że nadmierne umorzenia nie miały miejsca. Należy przypomnieć, że takie dalsze badanie co do zasady musi być zakończone przed przeprowadzeniem wizyty weryfikacyjnej w trakcie danego dochodzenia, aby umożliwić przeprowadzenie weryfikacji, jeżeli zostanie to uznane za właściwe, w oparciu o ustalenia poczynione w trakcie takiego dalszego badania – art. 11 ust. 8 oraz art. 26 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

f) Obliczenie kwoty subsydium

- (92) Odpowiednio, przy braku dozwolonego systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub systemu substytucji ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, korzyścią stanowiącą podstawę środków wyrównawczych jest umorzenie ogółu należności celnych przywózowych (cło podstawowe i szczególne cło dodatkowe) zwyczajowo należnych przy przywozie, a także zwrot podatku od sprzedaży, obydwa dokonane w okresie dochodzenia.
- (93) Odrzucono wniosek eksportera, aby rozpatrywano jedynie zaoszczędzone kwoty cła i podatku od sprzedaży, które były związane ze środkami wykorzystanymi do produkcji w okresie dochodzenia. Przyznanie korzyści w znaczeniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ma już miejsce przy zakupie środków do produkcji, który to zakup jest wolny od cła i podatku od sprzedaży, ponieważ na tym etapie należności takie byłyby normalnie pobrane.
- i) Zwolnienie z należności celnych przywózowych (cło podstawowe i szczególne cło dodatkowe) oraz zwrot podatku od sprzedaży od surowców
- (94) Kwota subsydium dla eksportera, który korzystał z programu EOUS była obliczona w oparciu o utracone cło przywózowe (cło podstawowe i szczególne cło dodatkowe) na środki przywożone dla sektora produkcji, tj. leki masowe i pośrednie, jak również w oparciu o podatek od sprzedaży, który został zwrócony temu sektorowi, co w obu przypadkach miało miejsce w okresie dochodzenia. Opłaty konieczne poniesione dla uzyskania subsydium potrącono zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego z takiej kwoty, aby dojść do kwoty subsydium jako licznika. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, dana kwota subsydium została przydzielona ponad poziom obrotu wywozowego zrealizowanego przez sektor farmaceutyczny produkcji masowej („sektor”), jako właściwy mianownik, w okresie dochodzenia, ponieważ omawiane subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie było przyznane przez odniesienie do wyprodukowanych, wywożonych lub transportowanych ilości. Marża tak uzyskanego subsydium wyniosła 29,6 %.
- ii) Zwolnienie z należności celnych przywózowych (cło podstawowe i szczególne cło dodatkowe) od dóbr inwestycyjnych
- (95) W przeciwieństwie do surowców, dobra inwestycyjne nie są fizycznie wprowadzane do wyrobów gotowych. Zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, korzyść dla badanego przedsiębiorstwa obliczono na podstawie kwoty niezapłaconej należności celnej od importowanych dóbr inwestycyjnych rozłożonej w okresie, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w danym przemyśle. Dla ustalenia takiego normalnego okresu amortyzacji obliczono średnie ważone okresy amortyzacji stosowane przez wszystkich eksporterów współpracujących. Odrzucono wniosek EOU objętego dochodzeniem o zastosowanie okresu umorzenia w odniesieniu do poszczególnego przedsiębiorstwa, ponieważ termin „normalny” nie jest synonimem terminu „poszczególne” ale terminem „przeciętnie reprezentatywnym”. Tak wyliczona kwota przypisana do okresu dochodzenia stosowana poprzez dodanie odsetek za ten okres w celu odzwierciedlenia wartości korzyści w czasie, i tym samym ustalenia pełnej korzyści odnoszonej przez beneficjenta tego programu. Kwotę odsetek dodanych obliczono na podstawie rynkowej stopy procentowej obowiązującej w Indiach w okresie dochodzenia. Wniosek eksportera, aby stosować jego przeciętną stawkę, która jest niższa, nie wpłynął na uzyskanie innego wyniku, tj. marża subsydium pozostała na niezmiennym poziomie. Opłaty niezbędne poniesione dla uzyskania subsydium były potrącane z sumy dla ustalenia kwoty subsydium, jako licznik, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, taka kwota subsydium została rozdzielona z uwzględnieniem całkowitej wielkości wywozu dla tego sektora w okresie dochodzenia jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie było udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. Marża tak uzyskanego subsydium wyniosła 1,3 %.
- (96) Zatem, łączna marża subsydium w ramach EOUS dla przedsiębiorstwa objętego postępowaniem wynosi 30,9 %.

4. Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz („EPCGS”)

a) Podstawa prawna

- (97) Szczegółowy opis EPCGS zawarto w rozdziale 5 polityki EXIM 02-07 oraz w rozdziale 5 HOP I 02-07.

b) Kryteria dopuszczalności

- (98) Producenci-eksporterzy i kupcy-eksporterzy powiązani z producentami wspierającymi mają prawo ubiegać się o wsparcie w ramach tego programu.

c) Praktyczne zastosowanie

- (99) Zgodnie z warunkiem obowiązku wywozu, spółka może przywozić dobra inwestycyjne (nowe, a od kwietnia 2003 r. – dobra inwestycyjne używane, niemające więcej niż 10 lat) po obniżonej stawce celnej. W tym celu, rząd Indii wystawia po otrzymaniu stosownego wniosku i uiszczeniu opłaty, licencję EPCGS. Od kwietnia 2000 r., program przewiduje obniżoną stawkę celną przywózową wynoszącą 5 %, która ma zastosowanie do wszystkich dóbr inwestycyjnych importowanych w ramach tego programu. Do 31 marca 2000 r. stosowana była efektywna stawka celna w wysokości 11 % (w tym 10 % dopłata), a w przypadku przywozów o znacznej wartości, stosowano zerową stawkę celną. Dla wywiązania się z obowiązku wywozu, przywożone dobra inwestycyjne muszą być wykorzystywane do wyprodukowania określonej ilości towarów eksportowych w określonym czasie.

- (100) Posiadacze licencji EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra inwestycyjne lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr inwestycyjnych może spożytkować korzyści na bezcłowy import składników potrzebnych do produkcji tych dóbr inwestycyjnych. Alternatywnie lokalny producent może ubiegać się o korzyści z uznanego eksportu w związku z dostawą dóbr inwestycyjnych posiadaczowi licencji EPCGS.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

- (101) Po ujawnieniu informacji rząd Indii oraz jeden z producentów eksportujących stwierdzili, że i) okres amortyzacji stosowany do dóbr inwestycyjnych w domniemaniu nie został właściwie podany do wiadomości stron objętych postępowaniem, ii) nie zostało wystarczająco jasno określone, dlaczego i w jakim wymiarze dodane zostały odsetki do kwoty subsydium wyrównawczego.

e) Wnioski w sprawie EPCGS

- (102) EPCGS przyznaje subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Redukcja ceł stanowi finansowy wkład rządu Indii, ponieważ ta ulga zmniejsza jego wpływy z cła, które byłoby należne w innym przypadku. Ponadto redukcja cła przyznaje korzyści eksporterowi, ponieważ zaoszczędzone cła importowe poprawiają jego płynność finansową.

- (103) Ponadto EPCGS jest prawnie uwarunkowane wynikami wywozu, ponieważ takich licencji nie można uzyskać bez zobowiązania się do eksportu. Dlatego też, subsydia w ramach tego programu uważane są za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

- (104) Wreszcie, programu tego nie można uznać za stanowiący dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system substytucji ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Zakres dozwolonych systemów nie obejmuje dóbr kapitałowych, jak to opisano w załączniku I, lit. i) do rozporządzenia podstawowego, ponieważ dobra te nie są wykorzystywane w procesie produkcji towarów przeznaczonych do wywozu.

f) Obliczanie kwoty subsydium

- (105) Kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconego cła od importowanych dóbr kapitałowych, poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w branży produkującej antybiotyki. Zgodnie z ustaloną praktyką, tak obliczona kwota, która odnosi się do okresu dochodzenia, została dostosowana przez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia całkowitej wartości korzyści odniesionych w czasie. Uznano, że komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie dochodzenia była właściwa dla wyżej wymienionego celu. Niezbędne opłaty poniesione w celu uzyskania subsydium zostały potrącone zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego z tej sumy, aby otrzymać kwotę subsydium jako licznika. Zgodnie z art. 7 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, kwota subsydium została przydzielona ponad całkowity poziom wywozu realizowanego w okresie dochodzenia jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu, i nie zostało przyznane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. Cztery przedsiębiorstwa skorzystały z tego programu w okresie dochodzenia. Kwoty uzyskanych subsydiów były nieistotne.
- (106) Ponieważ EPCGS nie będą wyrównywane w niniejszym przypadku, nie ma potrzeby odnoszenia się do odpowiednich uwag dotyczących ujawnionych informacji.

5. Program kredytowania wywozu („ECS”)

a) Podstawa prawna

- (107) Szczegóły programu zostały zawarte w okólniku – Master Circular IECB nr 5/04.02.02/2002-03 (Kredyt eksportowy w obcej walucie) oraz okólniku – Master Circular IECB nr 4/04.02.02/2002-03 (Kredyt eksportowy w rupiach) wydanych przez Bank Rezerw Indii [Reserve Bank of India („RBI)], który jest adresowany do wszystkich komercyjnych banków w Indiach.

b) Kryteria dopuszczalności

- (108) Prawo do uczestniczenia w niniejszym programie mają producenci-eksporterzy i kupcy-eksporterzy.

c) Praktyczne zastosowanie

- (109) Na mocy tego programu, RBI obowiązkowo ustala maksymalny pułap stóp procentowych stosowanych do kredytów eksportowych, zarówno w rupiach indyjskich, jak też w obcej walucie, którymi banki komercyjne mogą obciążać eksportera „w celu udostępnienia kredytu eksporterom po stawkach, które są konkurencyjne w skali międzynarodowej”. Program ECS składa się z dwóch podprogramów: programu dotyczącego kredytu eksportowego przed wysyłką („kredyt pakowania”), który pokrywa kredyty dla eksportera na finansowanie zakupu, przetwarzania, produkcji, pakowania lub wysłania towarów przed wywozem, oraz programu dotyczącego kredytu eksportowego po wysyłce, który dostarcza pożyczki kapitałowe z przeznaczeniem na finansowanie należności eksportowych. RBI kieruje bankami tak, aby zapewnić właściwą ilość kredytu bankowego na finansowanie eksportu.
- (110) W wyniku wydania okólników RBI eksporterzy mogą uzyskać kredyty eksportowe o preferencyjnym oprocentowaniu, w porównaniu z oprocentowaniem zwykłych kredytów komercyjnych („kredytów gotówkowych”), które jest ustalane w warunkach czysto rynkowych. Pod tym względem, okólnik w sprawie kredytu eksportowego w rupiach stwierdza, że „pułapy stóp procentowych nałożone na kredyty dla eksporterów, zgodnie z zaleceniem niniejszego okólnika, są niższe od maksymalnych stóp pożyczkowych zwykle nakładanych na innych pożyczkobiorców i dlatego też uznawane są w tym sensie za ulgowe”. Różnica w stopach procentowych może być mniejsza dla przedsiębiorstw o dobrej zdolności kredytowej. Faktycznie, przedsiębiorstwa o dobrej historii kredytowej mogą uzyskać kredyty eksportowe i gotówkowe na tych samych warunkach.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

- (111) Po ujawnieniu informacji, dwóch eksporterów, którzy byli beneficjentami powyższego programu, argumentowało, że ECS nie stanowi subsydium wyrównawczego. Na poparcie tej tezy stwierdzili oni, że i) subsydium wyrównawcze wymaga transferu środków publicznych, ii) stawki kredytów ECS są ustalone na warunkach rynkowych, ponieważ różne banki komercyjne proponują znacząco odmienne stopy procentowe oraz, że iii) stopy procentowe dla kredytów gotówkowych są wyższe w porównaniu ze stopami dla kredytów eksportowych, ponieważ finansowanie wywozu jest mniej ryzykowne („samodzielne wykonywanie”) oraz że, w przypadku kredytów eksportowych w obcej walucie, inflacja w stosunku do w pełni wymiernialnych walut obcych jest niższa niż w stosunku do rupii indyjskiej, co, jak twierdzono, ma wpływ na stopy procentowe.
- (112) Ponadto jeden z eksporterów stwierdził, bez dostarczenia jakichkolwiek nowych obliczeń marginesu subsydium, że stopy innych banków, a nie tych określonych podczas wizyty weryfikującej jako banki pożyczające, powinny być stosowane dla celów obliczeniowych, a w każdym razie jedynie najniższe stopy zarówno dla kredytów eksportowych jak i gotówkowych powinny być porównywane. Inny eksporter argumentował, bez przedstawienia dowodów, że kwota pożyczki powinna zostać zmniejszona o 25 %, co w domniemaniu stanowi kapitał własny, mimo że w księgach rachunkowych określany jest jako obcy kapitał.

e) Wnioski w sprawie ECS

- (113) Po pierwsze, preferencyjne stopy procentowe kredytu ECS ustanowionego przez okólniki RBI, o których mowa w motywie 107, mogą obniżać koszty odsetkowe eksportera w porównaniu z kosztami kredytu ustalonymi wyłącznie przez warunki rynkowe i w tym przypadku mogą przyznawać korzyść danemu eksporterowi w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Wniosek, że korzyść została przyznana, wysnuto jedynie w odniesieniu do tych eksporterów współpracujących, w przypadku których stwierdzono istnienie powyższych różnic w stopach procentowych. W przeciwieństwie do wyjaśnień przedstawionych powyżej, zwykłym zachowaniem rynkowym banków komercyjnych nie można wyjaśnić owych różnic w stopach. Finansowanie wywozu nie jest *per se* bardziej bezpieczne od finansowania na rynku wewnętrznym. W rzeczywistości, zwykle jest ono postrzegane jako finansowanie o podwyższonym ryzyku i stopień zabezpieczenia wymagany dla określonego kredytu, niezależnie od celu finansowania, jest wyłącznie decyzją handlową danego banku komercyjnego. Różnice stóp w odniesieniu do różnych banków wynikają z metodologii przyjętej przez RBI polegającej na ustalaniu maksymalnych stóp oprocentowania kredytów indywidualnie dla każdego banku komercyjnego. Ponadto gdyby nie okólniki RBI, banki komercyjne nie byłyby zobowiązane do oferowania kredytodawcom finansowania wywozu prawdopodobnie korzystniejszych stóp procentowych na kredyty eksportowe udzielane w obcej walucie. Podsumowując uwagi do powyższych wyjaśnień, należy przypomnieć, że okólniki RBI mają zapewnić finansowanie wywozu według „konkurencyjnych stóp w skali międzynarodowej”, oraz że sam RBI traktuje stopy kredytu eksportowego jako „ulgowe”. Po drugie, pomimo faktu, że preferencyjne kredyty w ramach ECS są przyznawane przez komercyjne banki, korzyść ta jest finansowym wkładem rządu w rozumieniu art. 2 ust. 1 ppkt iv) rozporządzenia podstawowego. W tym kontekście, należy zauważyć, że ani art. 2 ust. 1 ppkt iv) rozporządzenia podstawowego, ani ASCM nie wymagają opłaty za prowadzenie rachunków funduszy publicznych, np. spłaty banków publicznych przez rząd Indii, dla ustalenia subsydium, a jedynie wytycznych od rządu jak realizować funkcje określone w ppkt i), ii) lub iii) art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. RBI jest organem publicznym i jest objęty definicją „publiczny” zgodnie z zapisem art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jest 100 % własnością rządu, realizuje cele polityki publicznej, np. politykę monetarną, a jego władze są wyznaczane przez rząd Indii. RBI określa kierunki dla organizacji prywatnych, ponieważ banki komercyjne są związane warunkami, między innymi maksymalnymi pułapami dla stóp procentowych na kredyty eksportowe, zlecanymi w okólnikach RBI, oraz przepisami RBI, że banki komercyjne muszą przeznaczać pewną określoną kwotę swoich kredytów bankowych netto na finansowanie eksportu. Wytyczne te zobowiązują banki komercyjne do realizacji funkcji wyszczególnionych w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt i) rozporządzenia podstawowego, w omawianym przypadku do udzielania pożyczek w formie preferencyjnego finansowania wywozu. Taki bezpośredni transfer środków w formie pożyczek udzielanych pod pewnymi warunkami normalnie należałoby do obowiązków władz publicznych, a stosowana praktyka nie różni się istotnie od praktyk normalnie przestrzeganych przez władze publiczne, art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt iv) rozporządzenia podstawowego. Subsydium to uznawane jest za szczególne i mające charakter wyrównawczy, ponieważ preferencyjne stopy procentowe są dostępne wyłącznie w odniesieniu do finansowania transakcji wywozowych, oraz są uwarunkowane wynikami wywozu, art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

f) Obliczenie kwoty subsydium

- (114) Kwota subsydium została obliczona na podstawie różnicy pomiędzy odsetkami zapłaconymi za kredyty eksportowe wykorzystane w okresie dochodzenia a kwotą, która musiałaby być zapłacona, gdyby stosowano te same stopy procentowe co w przypadku zwykłych kredytów komercyjnych stosowanych przez określoną spółkę. Ta kwota subsydium (licznik) została przydzielona ponad poziom całkowitej wielkości wywozu realizowanego w okresie dochodzenia jako właściwy mianownik, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ subsydium jest warunkowane wynikami wywozu i nie zostało udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. Twierdzenie ostatnio poczynione przez jednego z eksporterów, że kwota kredytu zweryfikowanego podczas wizyty na miejscu powinna być zmniejszona o 25 %, ponieważ w tym zakresie składała się w domniemaniu ze środków własnych. Kwestia ta nie była poruszana ani przed ani też podczas wizyty weryfikacyjnej, nie została więc udowodniona i dlatego nie może być zaakceptowana. Jeśli chodzi o wniosek w sprawie wykorzystania w stosunku do banków pożyczających nowych informacji w miejsce informacji podanych podczas wizyty weryfikacyjnej, to został on również odrzucony, ponieważ nie udostępniono takich informacji we właściwym czasie i nie podlegały one weryfikacji. W każdym przypadku, eksporter ten nie uzasadnił swoich twierdzeń, że otrzymał jedynie finansowanie wywozu od banków komercyjnych na najkorzystniejszych warunkach. Sześć spółek skorzystało ze świadczeń na mocy programu ECS. Uzyskały one subsydia do wysokości 2,3 %.

6. Program podatków dochodowych

a) Program zwolnień z podatku dochodowego od wywozu („EITES”)

i) Sekcja 80HHC Ustawy o podatku dochodowym 1961 („ITA”)

- (115) Zostało ustalone, że czterem badanym eksporterom przyznano korzyść częściowego zwolnienia z podatku dochodowego od zysków pochodzących ze sprzedaży eksportowej w okresie dochodzenia. Podstawy prawne dla tego zwolnienia ustala sekcja 80HHC ITA.
- (116) To postanowienie ITA zostało zniesione, począwszy od roku podatkowego 2005/2006 (tj. od roku budżetowego trwającego od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r.). W związku z powyższym, ustalenia 80HHC ITA nie przyniosą żadnych korzyści wnioskodawcy po dniu 31 marca 2004 r. Podczas gdy czterech eksporterów objętych postępowaniem uzyskało korzyści w ramach tego programu, to zważywszy na fakt, że od tego czasu wycofano się z niego, względem wnioskodawcy nie będą ustalane środki wyrównawcze, zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

ii) Sekcje 10 A oraz 10B ITA

- (117) Pełne zwolnienie z podatku z tytułu zysków pochodzących ze sprzedaży eksportowej nowo założonego przedsiębiorstwa działającego w SSE, strefie wolnego handlu, technologicznym parku sprzętu elektronicznego lub technologicznym parku oprogramowania (sekcja 10 A ITA) lub nowo założonego EOU (sekcja 10B ITA) w ciągu pierwszych dziesięciu lat produkcji będzie nadal obowiązywać do dnia 31 marca 2010 r.
- (118) Jedna spółka pobierała podczas ostatnich dziesięciu lat korzyści zgodnie z sekcją 10B ITA, rozpoczynając działalność w roku budżetowym 1993/1994. Z tego względu, spółka ta nie będzie już dłużej uprawniona do pobierania korzyści w ramach sekcji 10B ITA począwszy od roku budżetowego 2003/2004. Dlatego, zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w niniejszym przypadku względem tego programu nie będą ustalane środki wyrównawcze.

b) Program zwolnień z podatku dochodowego na badania i rozwój („ITIRAD”)

i) Podstawa prawna

- (119) Szczegółowy opis ITIRAD podano w sekcji 35(2AB) ITA.

ii) *Kryteria dopuszczalności*

- (120) Spółki zaangażowane w przemysł biotechnologiczny lub produkcję leków, farmaceutyków, chemikaliów, sprzętu elektronicznego, komputerów i oprogramowania komputerowego, sprzętu telekomunikacyjnego, helikopterów, statków powietrznych lub jakiegokolwiek innego artykułu lub rzeczy, która może być zgłoszona, są uprawnione do otrzymywania korzyści w ramach powyższego programu.

iii) *Praktyczne zastosowanie*

- (121) Dla wszelkich wydatków (innych niż koszt gruntu lub budynku) ponoszonych na badania własne oraz na urządzenia do rozwoju badań zatwierdzone przez Departament Nauki i Badań Przemysłowych rządu Indii, dla celów podatku dochodowego dozwolone jest potrącenie sumy równej 150 % kosztów faktycznie poniesionych. Stąd, przez 50 % potrącenie kosztów fikcyjnych (tj. kosztów, które faktycznie nie zostały poniesione), podstawa podatku dochodowego i następnie obciążenie podatkiem dochodowym zostaje sztucznie obniżona.

iv) *Uwagi do ujawnionych informacji*

- (122) Po ujawnieniu informacji, jeden eksporter, który był beneficjentem powyższego programu, przedstawił następujące wnioski. Względem tego programu nie należy ustalać środków wyrównawczych, ponieważ i) pomimo, że ITIRAD rzeczywiście ogranicza się do określonych sektorów, nie można uznać go za szczególny w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa w tych sektorach są uprawnione, oraz ii) wydatki ponoszone po dniu 31 marca 2005 r., zgodnie z sekcją 35(2AB) podsekcją (5) ITA, nie będą kwalifikować się do świadczeń w ramach tego programu.

v) *Wnioski w sprawie ITIRAD*

- (123) ITIRAD zapewnia subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sztuczna redukcja podstawy podatku dochodowego, zgodnie z sekcją 35(2AB) ITA stanowi finansowy wkład wnoszony przez rząd Indii, ponieważ obniża to dochód z podatku dochodowego władz publicznych, który w przeciwnym razie byłby należny. Dodatkowo, redukcja podatku dochodowego jest świadczeniem korzyści na rzecz spółki, ponieważ poprawia jej płynność finansową.
- (124) Rząd Indii argumentował oraz podtrzymał tę argumentację po ujawnieniu informacji, bez właściwego uzasadnienia, że dopuszczalność do świadczeń w ramach ITIRAD jest oparta na obiektywnych kryteriach i dlatego subsydia udzielone w ramach tego programu nie są szczególne. Jednakże przejrzyste sformułowanie użyte w sekcji 35(2AB) ITA dowodzi, że ITIRAD jest szczególny *de jure* w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i dlatego stanowi podstawę środków wyrównawczych. Warunki kwalifikowania dla tego programu nie są regulowane obiektywnymi kryteriami, które są neutralne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Korzyści świadczone w ramach omawianego programu są dostępne tylko dla określonych sektorów przemysłowych wymienionych w motywie 120 powyżej; Rząd Indii nie udostępnił tego programu wszystkim sektorom. W przeciwieństwie do wniosku złożonego przez jednego eksportera, takie ograniczenie ma charakter szczególny, ponieważ kategoria „grupa gałęzi przemysłu” wymieniona w art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego jest synonimem ograniczenia sektorów. Ograniczenie to nie ma charakteru ekonomicznego i nie stosuje się horyzontalnie, np. w stosunku do liczby zatrudnionych lub rozmiaru przedsiębiorstwa.
- (125) Dodatkowo, utrzymywanie, że wydatki poniesione po dniu 31 marca 2005 r. są zwolnione z tego programu nie oznacza, że nie stanowią one podstawy środków wyrównawczych w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Nie wykazano, że program ten był już wycofany w momencie finalizacji ustaleń dochodzenia przeglądownego, ani też, że eksporter nie będzie już otrzymywał świadczeń z tytułu ITIRAD. Przeciwnie, ITIRAD obowiązuje w odniesieniu do całego roku podatkowego 2005/2006 (tj. roku budżetowego 2004/2005), stąd możliwe jest dalsze przyznawanie świadczeń z jego tytułu. Dodatkowo, eksporter nie uzasadnił swojego wniosku, że rząd Indii nie przewiduje prolongaty omawianego programu. W rzeczywistości, program ten został już raz prolongowany w przeszłości⁽¹⁾. Nie ma żadnych przesłanek, że taka prolongata nie będzie miała miejsca na mocy przyszłej Ustawy finansowej, tym bardziej, że rząd Indii nie przedstawił żadnych przesłanek, ani w konsultacjach, ani też w uwagach do ujawnionych informacji, że z dniem 31 marca 2005 r. program i) wygaśnie, oraz że ii) nie będzie zastąpiony przez porównywalną ulgę w podatku dochodowym.

(1) Ustawa finansowa Indii 1999 prolongowała okres obowiązywania programu z 2000 r. do 2005 r.

vi) Obliczenie kwoty subsydium

- (126) Kwotę subsydium obliczono na podstawie różnicy pomiędzy należnym podatkiem dochodowym za okres dochodzenia w przypadku gdyby zastosowano się do przepisów sekcji 35(2AB) ITA, a podatkiem należnym w przypadku nie zastosowania się do tych przepisów. Ta kwota subsydium (licznik) została rozdzielona ponad całkowitą sprzedaż mającą miejsce w okresie dochodzenia jako odpowiedni mianownik, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ subsydium to odnosi się do każdej sprzedaży, krajowej i zagranicznej, a nie zostało przyznane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. Margines subsydiów w wysokości 1,5 % został ustalony dla jednej spółki, która otrzymała świadczenia w ramach ITIRAD.

III. Programy regionalne*1. Programy bodźców dla przemysłu („IIS”) rządów Gujarat i Punjab*

- (127) Stany Gujarat i Punjab przyznają środki zachęcające uprawnione przedsiębiorstwa przemysłowe, w formie zwolnienia lub odroczenia podatku od sprzedaży i kupna, w celu wspierania rozwoju gospodarczego rejonów zacofanych gospodarczo w omawianych stanach. Ponieważ programy te są prawie identyczne, są one oceniane łącznie.

a) Podstawa prawna

- (128) Szczegółowy opis tych programów zastosowanych przez rząd Stanu Gujarat („GOG”) oraz rząd Stanu Punjab („GOP”) zamieszczono w rezolucji GOG nr INC-1090-1023-(2)-I(GR nr 2) z dnia 16 października 1990 r. i w rezolucji GOP nr 15/43/96-5IB/2238 z 20 marca 1996 r.

b) Kryteria dopuszczalności

- (129) Przedsiębiorstwa zakładające nowe zakłady gospodarcze lub rozbudowujące na szeroką skalę zakłady już istniejące w regionach zacofanych kwalifikują się do uzyskania świadczeń w ramach tych programów. Jednakże istnieją wyczerpujące wykazy niekwalifikujących się gałęzi przemysłu, które uniemożliwiają przedsiębiorstwom działającym w określonych obszarach korzystać z tych bodźców.

c) Praktyczne zastosowanie

- (130) W ramach omawianych programów, przedsiębiorstwa muszą inwestować w rejonach zacofanych. Takie rejon, reprezentowane przez określone jednostki terytorialne w dwóch rozpatrywanych stanach, są sklasyfikowane pod względem swojego rozwoju gospodarczego do różnych kategorii, podczas gdy równocześnie istnieją rejon wykluczone z lub „mające zakaz” stosowania programu bodźców. Głównymi kryteriami dla ustalenia kwoty bodźców jest wielkość inwestycji oraz rejon, w którym przedsiębiorstwo jest lub będzie zlokalizowane.
- (131) Środki zachęcające mogą być przyznawane w dowolnym czasie, ponieważ nie ma limitów czasowych na składanie wniosku dla pozyskania środków zachęcających lub na spełnienie kryteriów ilościowych.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

- (132) Po ujawnieniu informacji, dwóch eksporterów, którzy otrzymali świadczenia w ramach IIS, złożyli wnioski, że i) IIS nie stanowi subsydium z tytułu wywozu, ii) IIS stanowi jedynie kompensatę za dodatkowe wydatki poniesione w związku z niedostępnością odpowiedniej infrastruktury we wskazanych zacofanych rejonach oraz, że iii) jeden ze wspomnianych eksporterów od dnia 5 lipca 2003 r. nie korzystał już ze świadczeń omawianego programu.

e) Wnioski w sprawie IIS

- (133) Omawiane programy zapewniają subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Stanowią one wkład finansowy, odpowiednio, GOG oraz GOP, ponieważ przyznane środki zachęcające, w omawianym przypadku zwolnienia z podatków od sprzedaży i kupna, obniżają dochody z podatków, które w przeciwnym razie byłyby należne. Dodatkowo, takie środki zachęcające przyznają korzyść na rzecz spółki, ponieważ poprawiają jego sytuację finansową przez to, że podatki, które w innym przypadku byłyby należne, nie podlegają zapłacie.

- (134) Co więcej, programy te są regionalnie szczególne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) oraz art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ są one dostępne wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw, które zainwestowały w obrębie określonych obszarów geograficznych podlegających jurysdykcji stanu przyznającego. Programy te nie są dostępne przedsiębiorstwom zlokalizowanych poza tymi rejonami i, dodatkowo, poziom świadczenia jest zróżnicowany w zależności od rozpatrywanego rejonu.
- (135) Rząd Indii nie podziela tej oceny. Po pierwsze, argumentował, że handel międzynarodowy *per se* nie podlega opodatkowaniu od sprzedaży, zgodnie z tym, co stanowi Konstytucja Indii. W rezultacie, rząd Indii utrzymywał, że takie programy nie powodują przepadnięcia podatku, który inaczej byłby należny za transakcje wywozu, i że w konsekwencji nie powinny stanowić podstawy środków wyrównawczych. Jednakże w przeciwieństwie do wniosków przedstawionych przez dwóch eksporterów również i w tym zakresie program nie został oceniony jako subsydlum wywozowe w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, przy bezpośrednim odniesieniu się do wywozu produktu rozpatrywanego, lecz jako program w innych przypadkach szczególnie (patrz motyw 134). Bezpośrednie powiązanie pomiędzy subsydlum i eksportowanym towarem nie jest konieczne, by uznać program subsydiowania za stanowiący podstawę środków wyrównawczych. Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wystarczy ustalić bezpośrednie powiązanie pomiędzy danym subsydlum i spółką produkującą. Opierając się na tym, że „pieniądz jest zamienny”, każdy rodzaj takiego krajowego subsydiów będzie, dzięki niższym cenom, odzwierciedlony również w transakcjach wywozu, ponieważ takie subsydlum poprawiło ogólną płynność finansową przedsiębiorstwa. Dodatkowo, rząd Indii nie przedstawił żadnego dowodu, że ogólne zwolnienie z podatku od sprzedaży eksportowej pokrywa także zobowiązania z tytułu podatku od zakupu środków do produkcji. Faktycznie, w obecnej sprawie, przedsiębiorstwa skorzystały również z ISS, aby skompensować zobowiązania z tytułu podatku od zakupu.
- (136) Rząd Indii dodatkowo stwierdził, że IIS, pomimo że jest ograniczony do określonych zacofanych regionów w obrębie stanów Punjab i Gujarat, nie powinien być uznany jako szczególny, ponieważ w domniemaniu nie faworyzuje określonych przedsiębiorstw w obrębie tych specjalnie wyznaczonych regionów. Jednakże rząd Indii przyznał, że nie wszystkie rodzaje produkcji w obrębie tych wyznaczonych regionów kwalifikują się do IIS. W rzeczywistości, regionalne ograniczenie stanowego programu subsydiów do wszystkich przedsiębiorstw działających w obrębie specjalnie wyznaczonych obszarów leżących na terytorium danego stanu samo w sobie ma charakter szczególny. Tego rodzaju programy wyraźnie faworyzują pewne przedsiębiorstwa ponad inne, ponieważ przedsiębiorstwo w uprawnionym regionie może otrzymać pomoc, podczas gdy jego konkurent zlokalizowany poza tym rejonem na taką pomoc liczyć nie może. Takiego typu rozróżnienie nie jest obiektywne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego i dlatego jest szczególne, ponieważ programy nie są stosowane horyzontalnie na terenie całego stanu.
- (137) Domniemana kompensacja w ramach IIS z tytułu dodatkowych kosztów poniesionych z uwagi na niewystarczająco rozwiniętą infrastrukturę, odwrotnie niż we wniosku sporządzonym przez jednego z eksporterów, nie zmienia oceny uznającej subsydlum jako podstawę środków wyrównawczych. Takie domniemane koszty nie zostały uzasadnione.
- (138) Eksporter, który utrzymywał, że nie jest już uprawniony do świadczeń z tytułu IIS, nie uzasadnił swojego twierdzenia, na przykład poprzez dostarczenie potwierdzenia od GOG. Odwrotnie, twierdził w swoich raportach z wykonania budżetu za okres 2002–2003 (tj. okres dochodzenia), że starał się o przedłużenie świadczeń z tytułu IIS do 2012 r. Należy zaznaczyć, że takie przedłużenie jest możliwe w ramach IIS za zgodą Stanu Gujarat. Spółka nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że GOG odmówił przyznania przedłużenia.
- (139) Argumentacja rządu Indii i ujawnione wnioski nie zmieniły zatem oceny programów, z której wynika, że zwolnienie z podatku z tytułu kupna i sprzedaży stanowi podstawę środków wyrównawczych.

f) Obliczenie kwoty subsydiów

- (140) Kwota subsydiów została obliczona na podstawie wielkości podatku od sprzedaży i kupna, który byłby normalnie należny w okresie dochodzenia, lecz który pozostawał niezapłacony w ramach omawianych programów. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, te kwoty subsydiów (licznik) zostały następnie przydzielone ponad całą sprzedaż realizowaną w okresie dochodzenia, jako odpowiedni mianownik, ponieważ subsydlum nie jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało udzielone w odniesieniu do ilości wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych. Podczas tego okresu trzy spółki korzystały z omawianych systemów. Otrzymały świadczenia w wysokości 2,4 % (2 spółki) i 3,1 %.

2. Zwolnienie przez rząd Stanu Gujarat z cła za energię elektryczną („EDE”)

(141) Stan Gujarat udziela uprawnionym przedsiębiorstwom przemysłowym środków zachęcających w postaci zwolnienia z opłat celnych za energię elektryczną w celu wspierania rozwoju przemysłowego w gospodarczo zacofanych regionach w obrębie omawianego stanu.

a) Podstawa prawna

(142) Szczegółowy opis programu zwolnienia z cła za energię elektryczną zastosowanego przez rząd Stanu Gujarat („GOG”) znajduje się w Ustawie Bombaju o należności celnej za energię elektryczną z 1958 r., a w szczególności w sekcji 3 ust. 2 ppkt vi) oraz sekcji 3 ust. 2 ppkt vii) lit. a) oraz b) tej Ustawy, przyjęty w drodze Rozporządzenia w sprawie przyjmowania aktów prawnych Stanu Gujarat z 1960 r.

b) Kryteria dopuszczalności

(143) Przedsiębiorstwa inwestujące w rejonach zacofanych poprzez zakładanie nowych zakładów przemysłowych lub rozbudowę na szeroką skalę zakładów przemysłowych już istniejących, kwalifikują się do systemu.

c) Praktyczne zastosowanie

(144) Program jest jedynie dostępny przedsiębiorstwom, które zainwestowały w pewnych wskazanych rejonach geograficznych będących pod jurysdykcją Stanu Gujarat. Upoważnia on również GOG do wyłączenia jakichkolwiek obszarów i jakichkolwiek nowych przedsiębiorstw przemysłowych z obowiązku płacenia cła za energię elektryczną. Ponadto nowe przedsiębiorstwa przemysłowe założone w specjalnie wyznaczonych rejonach są przez okres pięciu lat od daty rozpoczęcia produkcji zwolnione z płacenia cła za energię elektryczną albo płacą połowę standardowej stawki celnej.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

(145) Po ujawnieniu, jeden z eksporterów, który otrzymywał świadczenia w ramach omawianego programu, sporządził wniosek, że począwszy od dnia 4 czerwca 2004 r. rzekomo nie otrzymywał już świadczeń w ramach tego programu. Dodatkowo, inny eksporter utrzymywał, że nie korzystał z programu. Jednakże należy zauważyć, że w odniesieniu do tego ostatniego eksportera, program ten w żadnym przypadku nie był brany pod uwagę przy ustalaniu kwoty obowiązującego go subsydium.

e) Wnioski w sprawie EDE

(146) Powyższy program stanowi subsydium w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Stanowi on finansowy wkład GOG, ponieważ ten środek zachęcający obniża uzyskiwane wpływy stanowe, które w przeciwnym razie byłyby należne. Dodatkowo, przynajmniej on korzyść przedsiębiorstwu przyjmującemu. Program ten jest także regionalnie szczególny w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) oraz art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ jest dostępny jedynie dla przedsiębiorstw, które zainwestowały w wyznaczonych geograficznych regionach będących pod jurysdykcją Stanu Gujarat. Ponadto kryteria i warunki dopuszczalności regulujące owe środki zachęcające nie są jasno określone przez prawo, rozporządzenie lub inne oficjalne dokumenty. Podczas wizyt weryfikacyjnych potwierdzono, że jedno z przedsiębiorstw korzystało z systemu przez okres dziewięciu lat. Pomimo zażądania od niego dostarczenia informacji, przedsiębiorstwo nie dostarczyło, poza samą Ustawą Bombaju o należności celnej za energię elektryczną, żadnych informacji, które mogłyby zmienić wyniki niniejszej analizy.

(147) Rząd Indii argumentował, że ponieważ powyższy program nie stanowił podstawy środków wyrównawczych w innym przypadku rozpatrywanym w 1999 r. z uwagi na fakt, że uznano go za stosowany horyzontalnie w obrębie całego stanu, to również teraz nie powinien stanowić podstawy środków wyrównawczych. W tym celu przedstawił jedynie powiadomienie Departamentu Przemysłu, Energii i Pracy rządu Stanu Maharashtra o Ustawie Bombaju o należności celnej za energię elektryczną. Jednakże informacja ta nie dotyczy Stanu Gujarat. Dodatkowo, należy zaznaczyć, że zgodnie z tym powiadomieniem, środek zachęcający w ramach EDE nie jest najwyraźniej dostępny we wszystkich regionach/obszarach Stanu Maharashtra, dlatego też nadal winien być uznany za regionalnie szczególny. Zostało ustalone, że jeden z eksporterów objętych postępowaniem, zlokalizowany w Stanie Gujarat, korzystał z omawianego programu w okresie dochodzenia. W konsekwencji, wnioskuje się, że powyższy program stanowi podstawę środków wyrównawczych w odniesieniu do tego eksportera z powodów podanych w poprzednim motywie.

- (148) Eksporter, który utrzymywał, że nie spełnia już warunków by otrzymywać świadczenia z EDE, nie uzasadnił tego twierdzenia, na przykład przez dostarczenie potwierdzenia od GOG. Przeciwnie, stwierdzał w swoich raportach z wykonania budżetu za rok 2002/2003 (tj. za okres dochodzenia), że ubiega się o przedłużenie okresu otrzymywania świadczeń EDE do 2012 r., które to przedłużenie udawało mu się już uzyskiwać w przeszłości, w sumie przez okres dziewięciu lat, z pominięciem faktu, że zgodnie z odpowiednimi regulacjami prawnymi, okres zwolnienia w przypadku EDE powinien wynosić jedynie pięć lat. Spółka ta nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że GOG odmówił przyznania owej prologaty.

f) Obliczenie kwoty subsydium

- (149) Korzyść na rzecz producenta eksportującego, została obliczona na podstawie wielkości należności celnej za energię elektryczną, która byłaby normalnie należna w okresie dochodzenia, ale która pozostawała niezapłacona w ramach omawianego programu. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, kwota subsydium (licznik), została następnie przydzielona ponad całkowitą sprzedaż w okresie dochodzenia (mianownik), ponieważ dotyczyła całości sprzedaży, krajowej i zagranicznej, a nie została przyznana w odniesieniu do ilości wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych. Margines subsydiów w wysokości 0,2 % został ustalony dla jednej spółki, która otrzymywała korzyści w ramach EDE.

3. Pakietowy system bodźców („PSI”) rządu Stanu Maharashtra („GOM”)

- (150) Stwierdzono, że producenci eksportujący nie otrzymywali żadnych świadczeń będących podstawą środków wyrównawczych w ramach PSI.

IV. Wielkość subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych

- (151) Konsekwentnie stosowaną praktyką jest traktowanie spółek powiązanych jako pojedynczego podmiotu gospodarczego dla celu określenia stawki subsydium. Takie postępowanie wynika z faktu, że wyliczanie indywidualnych stawek subsydium może zachęcać do omijania środków wyrównawczych, prowadząc do ich nieskuteczności, gdyż umożliwiałoby to producentom powiązanym sprzedawanie swoich towarów do Wspólnoty poprzez przedsiębiorstwo obciążone najniższą indywidualną stawką subsydium. W celu uniknięcia takich sytuacji, najpierw ustala się indywidualną kwotę subsydium w ramach każdego programu w odniesieniu do każdej spółki powiązanej, a następnie wylicza się średnią ważoną wszystkich kwot subsydiów i przydziela się ją każdej ze spółek powiązanych.
- (152) Dwaj producenci eksportujący zostali uznani za spółki powiązane, i przyznano im pojedynczą stawkę subsydium, gdyż każda z nich jest w stanie skutecznie ograniczyć swobodę działania drugiej spółki. Jak wskazują sprawozdania roczne obu spółek, główni członkowie zarządów obu spółek są spokrewnieni i każdy z nich ma możliwość „istotnego oddziaływania” na funkcjonowanie drugiej spółki. Istotne oddziaływanie, według norm rachunkowości obowiązujących w Indiach, oznacza współuczestnictwo w podejmowaniu decyzji finansowych oraz dotyczących funkcjonowania danej spółki. Możliwość takiego oddziaływania prowadzi do uznania danych przedsiębiorstw za powiązane zgodnie z indyjskimi normami rachunkowości. Ponadto zgodnie z przepisami celnymi Unii Europejskiej, strony uważa się za powiązane, gdy jedna jest w stanie kontrolować działalność drugiej, lub, gdy są członkami jednej rodziny ⁽¹⁾.
- (153) Po ujawnieniu informacji, jeden z powyższych producentów eksportujących nie zgodził się z wyżej wymienioną analizą przedstawioną przez stronę powiązaną. Utrzymywał on, bez dostarczenia dalszych dowodów, że nie istnieje żadne powiązanie biznesowe pomiędzy omawianymi przedsiębiorstwami. Jednakże wspomniany producent eksportujący ani nie zgłosił zastrzeżeń do opartego na faktach opisu przytoczonego w motywie 152, ani nie uzasadnił dlaczego, pomimo powyższych faktów, oba przedsiębiorstwa nie powinny zostać uznane za strony powiązane. A zatem, wniosek należy uznać za bezzasadny.

Kwota subsydiów będących podstawą środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, określona *ad valorem* w odniesieniu do producentów eksportujących, zawiera się między 25,3 % a 35,1 %.

⁽¹⁾ Artykuł 143 ust. 1 lit. e) h) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustalającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2286/2003 (Dz.U. L 343 z 31.12.2003, str. 1).

- (154) Uwzględniając wysoki poziom współpracy, stawkę subsydium dla wszystkich spółek, które nie współpracują ustanawia się na poziomie ustanowionym dla przedsiębiorstwa o najwyższej indywidualnej stawce, tj. 35,1 %.

PROGRAM →	ALS	DEPBS	EOUS	EPCGS	ECS	ITIRAD	PSI	GIIS	PIIS	EDE	Ogółem
SPÓŁKA ↓	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
KDL Biotech Ltd.	22,8	4,6	zero	brak	1,0	zero	zero	zero	zero	zero	28,4
Nectar Lifesciences Ltd.	25,8	3,2	zero	brak	2,3	zero	zero	zero	2,4	zero	33,7
Nestor Pharmaceuticals Ltd.	22,0	3,3	zero	zero	brak	zero	zero	zero	zero	zero	25,3
Orchid Chemicals & Pharmaceuticals Ltd.	zero	zero	30,9	zero	1,1	zero	zero	zero	zero	zero	32,0
Ranbaxy Laboratories Ltd.	25,6	8,0	zero	brak	brak	1,5	zero	zero	zero	zero	35,1
Surya Pharmaceutical Ltd.	25,8	3,2	zero	brak	2,3	zero	zero	zero	2,4	zero	33,7
Torrent Gujarat Biotech Ltd.	24,8	zero	zero	zero	zero	zero	zero	3,1	zero	0,2	28,1

D. PRAWDOPODOBIENSTWO KONTYNUACJI LUB PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SUBSYDIOWANIA

- (155) Zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zbadano czy wygaśnięcie aktualnie obowiązujących środków prowadziłyby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania.
- (156) Zgodnie ze szczegółowym opisem zawartym w motywach od 21 do 153 powyżej, ustalono, że w okresie dochodzenia, indyjscy eksporterzy produktu rozpatrywanego nadal korzystali z subsydiowania będącego podstawą środków wyrównawczych, przyznanego im przez indyjskie władze. Faktycznie, marginesy subsydiów ustalone podczas przeglądu są wyższe od tych, które były ustalone podczas dochodzenia pierwotnego i które wahały się od 0 % do 15,3 % [motyw 43 rozporządzenia Rady (WE) nr 2164/98]. Tylko program subsydiów wymieniony w motywach 115 i 116 powyżej (80 HHC ITA) został wstrzymany, natomiast w kilku innych przypadkach, pojedyncze przedsiębiorstwa utraciły uprawnienia do uczestnictwa w niektórych programach. Znalazło to już odzwierciedlenie przy wyliczaniu stawek subsydium. Pozostałe programy subsydiów objęte postępowaniem dostarczają powtarzających się korzyści, i nie ma przesłanek, aby sądzić, że w przewidywalnej przyszłości programy te zostaną zakończone lub zmodyfikowane. W braku takich działań, eksporterzy produktu rozpatrywanego będą nadal otrzymywać subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Każdy eksporter jest uprawniony do korzystania z wielu programów subsydiów. Wobec tego, uznano, że rozsądne będzie przyjęcie wniosku, że jest wielce prawdopodobne, że subsydiowanie będzie kontynuowane w przyszłości.
- (157) Ponieważ zostało wykazane, że subsydiowanie było kontynuowane w trakcie przeglądu, i że istnieje prawdopodobieństwo, że będzie kontynuowane w przyszłości, kwestia prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia subsydiowania jest nieistotna.

E. PRZEMYSŁ WSPÓLNOTOWY

I. Produkcja Wspólnoty

- (158) W okresie dochodzenia, następujący producenci wspólnotowi wytwarzali podobny produkt w krajach Wspólnoty: Sandoz, DSM, ACS Dobfar SpA and Antibioticos S.A. Spółka Sandoz wystąpiła o połączony przegląd w przypadku wygaśnięcia i przegląd okresowy obowiązujących środków antysubsydiacyjnych. Spółka DSM poparła to żądanie. Spółki Sandoz i DSM w pełni współpracowały podczas dochodzenia przeglądowego. Pozostali producenci wspólnotowi ani nie współpracowali, ani nie sprzeciwili się wszczęciu tego połączonego przeglądu w przypadku wygaśnięcia i przeglądu okresowego.

- (159) Jeden współpracujący producent wspólnotowy sprowadził z Indii, jak również z krajów trzecich, dwa rodzaje produktu rozpatrywanego w okresie rozpatrywanym. Jednak takie działanie nie zmienia jego kwalifikacji jako producenta w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W porównaniu do wysokości jego produkcji w ramach Wspólnoty, ilości produktu podobnego przywożonego z Indii w okresie dochodzenia stanowiło jedynie stosunkowo nieznaczny udział wynoszący mniej niż 10 %. Co więcej, w jego przypadku przywóz z Indii produktu rozpatrywanego ma jedynie charakter przejściowy, ponieważ producent ten dokonuje restrukturyzacji swojej produkcji we Wspólnocie i właśnie rozpoczął wytwarzanie tych samych rodzajów podobnego produktu, które sprowadzał między innymi z Indii.

II. Definicja przemysłu wspólnotowego

- (160) Podobny produkt wytwarzany przez producentów Wspólnoty w okresie dochodzenia stanowił 70,5 % całkowitej produkcji tego podobnego produktu wytwarzanego przez państwa Wspólnoty. Zatem, przedsiębiorcy ci stanowią wspólnotowy przemysł w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Od tej pory niniejszy dokument będzie się do nich odnosił jako do „przemysłu wspólnotowego”.

F. ANALIZA SYTUACJI NA RYNKU WSPÓLNOTY

I. Wprowadzenie

- (161) W celu oceny tendencji dotyczących rozmiaru produkcji i cen, wykorzystano odpowiednie statystyki Eurostat dla kodów TARIC 2941 10 10 10, 2941 10 20 10 i 2941 90 00 30 wraz z danymi otrzymanymi za pośrednictwem zweryfikowanych odpowiedzi na kwestionariusze dostarczone przez przemysł wspólnotowy.
- (162) Dane dotyczące przemysłu wspólnotowego były otrzymane za pośrednictwem zweryfikowanych odpowiedzi na kwestionariusze dostarczone przez producentów współpracujących ze Wspólnotą.
- (163) W przypadkach wymagających zapewnienia poufności, wykorzystano wskaźniki do zilustrowania ewolucji tendencji.
- (164) Po ujawnieniu danych, jeden z eksporterów stwierdził, że analiza szkody powinna była zostać przeprowadzona na podstawie informacji o rynku Wspólnoty po rozszerzeniu, które nastąpiło w dniu 1 maja 2004 r., tj. włącznie z 10 nowymi Państwami Członkowskimi.
- (165) Mając na uwadze, że art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wymaga, aby informacja dotycząca okresu następującego po OD nie była zazwyczaj brana pod uwagę, oraz że rozszerzenie miało miejsce po OD, wniosek ten musi zostać odrzucony. W każdym razie, dostępne informacje wskazują, że w 10 nowych krajach członkowskich nie wytwarza się podobnego produktu, który mógłby zmienić sytuację przemysłu wspólnotowego.
- (166) Dodatkowo, jeden z eksporterów przedstawił, w formie ogólnego komentarza, jednak bez dalszego uzasadnienia, że przedstawiona analiza szkód nie uwzględniała wszystkich czynników określonych w art. 8 rozporządzenia podstawowego, oraz że nie była oparta na konkretnych dowodach.
- (167) Konkretnie zastrzeżenia wobec szczegółowych aspektów analizy szkody będą rozważane w kontekście odpowiednich części poniższej analizy. Jednak, odpowiadając na ten ogólny komentarz, należy nadmienić, że i) analiza szkody była oparta na zweryfikowanych faktach opartych na dowodach oraz ii) że, jak przedstawiono poniżej, wszystkie czynniki związane z przywozem zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, wszystkie 17 wskaźników zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego związane z sytuacją wspólnotowego przemysłu, oraz wszystkie znane czynniki inne niż subsydiowany przywóz, zgodnie z art. 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, zostały ocenione.

II. Określenie właściwego rynku Wspólnoty

- (168) W celu ustalenia czy przemysł wspólnotowy doznał szkody, oraz w celu wyznaczenia wskaźnika konsumpcji oraz różnorodnych wskaźników ekonomicznych określających sytuację przemysłu wspólnotowego, zbadano czy i w jakim stopniu późniejsze wykorzystanie produkcji przemysłu wspólnotowego przy wytwarzaniu podobnego produktu musiało być uwzględnione w analizie.
- (169) Rzeczywiście, podobny produkt jest sprzedawany przez przemysł wspólnotowy, zarówno do i) niepowiązanych klientów, jak i ii) w celu dalszego przetwarzania do wytworzenia w tej samej grupie przedsiębiorstw („podmioty powiązane”). Sprzedaż podmiotom niepowiązanym została uznana za „wolny rynek”. Sprzedaż podmiotom powiązanym w celu dalszego przetwarzania została uznana za rynek zmonopolizowany, gdyż uniemożliwiała wolny wybór dostawcy.
- (170) W odniesieniu do następujących wskaźników ekonomicznych związanych z przemysłem wspólnotowym ustalono, że istotna analiza i ewaluacja musi skupić się na sytuacji dominującej na wolnym rynku, tj. na: wielkości sprzedaży i cenach sprzedaży na rynku Wspólnoty, udziale w rynku, wzroście, rentowności, wielkości wywozu i cenach. Tam, gdzie było to możliwe i zasadne, ustalenia te zostały następnie porównane z danymi dotyczącymi rynku zmonopolizowanego, tak aby uzyskać pełny obraz sytuacji dotyczącej przemysłu wspólnotowego.
- (171) Jednak w odniesieniu do innych wskaźników ekonomicznych, obecne dochodzenie wykazało, że mogą one być zasadnie zbadane tylko w odniesieniu do całościowej aktywności. Rzeczywiście, produkcja (zarówno wolnego jak i zmonopolizowanego rynku), moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, nakłady, zapasy, zatrudnienie, wydajność, wynagrodzenia, zdolność zwiększenia kapitału, zależą od poziomu całkowitej aktywności, niezależnie od tego czy produkcja jest zmonopolizowana czy sprzedawana na wolnym rynku.
- (172) Dwóch eksporterów zgłosiło zastrzeżenia do analizy w odniesieniu do wolnego i zmonopolizowanego rynku. Twierdzili oni, że analiza nie była obiektywna w rozumieniu art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (173) Jednakże uznano, że obecne postępowanie ustanowiło wyraźny podział pomiędzy rynkiem wolnym a zmonopolizowanym. W istocie, nabywca na rynku zmonopolizowanym nie miał innej możliwości, jak dokonać zakupu u zmonopolizowanego dostawcy. W tych okolicznościach, właściwa analiza musi się skoncentrować głównie na wolnym rynku, ponieważ sprzedaż na rynku zmonopolizowanym nie podlegała konkurencji z produktami sprzedawanymi na wolnym rynku i, co za tym idzie, nie podlegała oddziaływaniu subsydiowanego przywozu. Należy jednak zauważyć, że w analizie szkody, pomimo wprowadzenia wyraźnego rozdziału rynków, nie pominięto rynku zmonopolizowanego. Przeciwnie, sytuacja na obu rynkach została porównana i przeanalizowana, jak wynika to z opisu poniżej, tak, aby możliwe było sformułowanie obiektywnych końcowych wniosków na temat stanu przemysłu wspólnotowego jako całości. Co za tym idzie, wniosek musi zostać odrzucony.

III. Konsumpcja we Wspólnocie

- (174) Przy obliczaniu widocznej konsumpcji produktu rozpatrywanego oraz podobnego produktu we Wspólnocie, Komisja dodała:
- wielkość całkowitego przywozu do Wspólnoty produktu rozpatrywanego oraz podobnego produktu – na podstawie sprawozdania Eurostatu,
 - wielkość sprzedaży podobnego produktu w krajach Wspólnoty, wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy,
 - wielkość wykorzystania monopolizacji podobnego produktu przez przemysł wspólnotowy,
 - oraz, na podstawie informacji zawartej we wniosku o wszczęcie przeglądu, szacunkową wielkość sprzedaży podobnego produktu w krajach Wspólnoty przez innych znanych producentów wspólnotowych.

Jak pokazuje poniższa tabela, konsumpcja we Wspólnocie produktu rozpatrywanego i podobnego produktu wzrosła o 51 % w okresie rozpatrywanym.

Konsumpcja (w kg)	1999	2000	2001	2002	OD
Produkt rozpatrywany i podobny produkt	2 482 053	3 240 481	3 254 464	3 801 666	3 745 549
wskaźnik	100	131	131	153	151

- (175) Rząd Indii oraz jeden eksporter stwierdzili, że szczegóły dotyczące konsumpcji przedstawione w powyższej tabeli należało uszczegółowić poprzez dodanie informacji w odniesieniu do pojedynczego producenta Wspólnoty w rozbiciu na konsumpcję na wolnym i zmonopolizowanym rynku. Co więcej, argumentowano, że wiarygodność danych w odniesieniu do producentów Wspólnoty innych niż związanych z przemysłem wspólnotowym nie została sprawdzona.
- (176) Należy zauważyć, że przemysł wspólnotowy reprezentowany jest tylko przez dwie strony, z których tylko jedna działa na rynku zmonopolizowanym. Dlatego też, w związku z art. 29 rozporządzenia podstawowego („poufność”) nie jest rzeczą możliwą przedstawienie dalszych szczegółów. W odniesieniu do danych dotyczących producentów Wspólnoty innych niż reprezentowanych przez przemysł wspólnotowy, należy przypomnieć, że owi producenci nie współpracowali w toku dochodzenia. Przy braku jakiegokolwiek innej dostępnej informacji dotyczącej ich udziału w konsumpcji we Wspólnocie, wykorzystano dane przedstawione we wniosku o wszczęcie przeglądu. Co więcej, żadna ze stron nie przedstawiła sprzecznej informacji, ani też weryfikacja nie podważyła wiarygodności dostarczonych informacji.

IV. Przywóz produktu rozpatrywanego do Wspólnoty

1. Wielkość, cena oraz udział w rynku przywozu z Indii

Przywozy (w kg)	1999	2000	2001	2002	OD
Produkt rozpatrywany	36 800	47 400	72 100	101 800	95 200
wskaźnik	100	129	196	277	259

- (177) Wielkość przywozu produktu rozpatrywanego znacząco wzrosła w rozpatrywanym okresie. Przywozy w okresie dochodzenia były o 159 % większe niż w 1999 r. Tempo wzrostu przywozów było znacznie szybsze od tempa ogólnego wzrostu konsumpcji, które wynosiło 51 %, było ono również szybsze od wzrostu przywozu z krajów trzecich innych niż Indie, które wynosiło 13 %, oraz szybsze od wzrostu sprzedaży wspólnotowego przemysłu, które wynosiło 80 % w tym samym okresie. W związku ze statusem Indii jako kraju rozwijającego się oraz przepisami art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego ustalono, że wielkość przywozu z Indii w okresie dochodzenia stanowiła znacznie więcej niż 4 % całkowitego przywozu produktu podobnego do Wspólnoty.

Przeciętna cena importowa za kg w EUR	1999	2000	2001	2002	OD
Produkt rozpatrywany t	34,66	33,94	35,51	36,57	35,34
wskaźnik	100	98	102	106	102

- (178) Średnia cena produktu rozpatrywanego wzrosła nieznacznie, osiągając maksymalną wartość w 2002 r. i następnie obniżyła się do poziomu sprzed 2001 r.

Udział w rynku WE	1999	2000	2001	2002	OD
Produkt rozpatrywany	1,5 %	1,5 %	2,2 %	2,7 %	2,5 %
wskaźnik	100	99	149	181	171

- (179) Udział indyjskich towarów importowanych w rynku Wspólnoty wzrósł o 71 % w rozpatrywanym okresie. Zgłoszono, że, wzrost indeksowany powinien wynosić tylko 66 % zamiast 71 %. W oparciu o zaokrąglony w dół procentowy udział w rynku, to przedstawienie jest arytmetycznie poprawne. Nie mniej jednak, powyższy indeks jest poprawnie obliczony. Dla celów dokładnego indeksowania udziału w rynku, punkty procentowe nie zostały zaokrąglone. Można to zauważyć porównując indeksowane liczby i punkty procentowe dla lat 1999 i 2000. Co więcej, ta metodologia jest konsekwentnie stosowana we wszystkich tabelach niniejszego rozporządzenia.

2. Podcięcie cenowe

- (180) W celu określenia rozmiaru podcięcia cenowego, przeanalizowano dane dotyczące cen w okresie dochodzenia. W tym celu, porównano ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego stosowane wobec pierwszych niepowiązanych klientów na podstawie ex-works z cenami sprzedaży stosowanymi przez indyjskich producentów eksportujących wobec swoich pierwszych niezależnych klientów we Wspólnocie w oparciu o ceny przywozu CIF, za każdym razem odejmując upusty, bonifikaty i prowizje.
- (181) W oparciu o odpowiedzi na kwestionariusze, różne pod-typy produktu rozpatrywanego i produktu podobnego mogły być zdefiniowane w celu porównania, z uwzględnieniem rodzaju produktu (np. trójwodzian amoksycyliny, trójwodzian ampicyliny i cefaleksyna) oraz ich wariantów (np. postać proszku, postać sprasowana).
- (182) Na tym samym poziomie wymiany handlowej, a mianowicie handlowcy/dystrybutorzy w obrębie rynku Wspólnoty, porównano ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego oraz ceny przywozu CIF producentów eksportujących. Za podstawę porównania przyjęto średnią ważoną ceny na pod-typ produktu. W trakcie okresu dochodzenia, praktycznie cała sprzedaż producentów eksportujących do Wspólnoty zachodziła poprzez handlowców/dystrybutorów.
- (183) Wyniki tego porównania wyrażone jako procent cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego w okresie dochodzenia pokazały znaczące marginesy podcięcia cenowego. W odniesieniu do eksportującego producenta ustalono, że ceny te oscylowały pomiędzy 11,5 % do 17,1 %. W konsekwencji, te marginesy podcięcia cenowego wskazują na stały nacisk na ceny na rynku Wspólnoty wywierany przez indyjski przywóz pomimo istnienia środków.

V. Sytuacja ekonomiczna przemysłu wspólnotowego

1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik produkcji	100	121	127	154	160
Wskaźnik mocy produkcyjnych	100	117	123	148	157
Wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych	100	103	103	104	102

- (184) W konsekwencji równomiernego wzrostu konsumpcji we Wspólnocie, produkcja podobnego produktu przez przemysł wspólnotowy stale wzrastała w rozpatrywanym okresie. Ta pozytywna tendencja stała się jeszcze bardziej widoczna w okresie dochodzenia, gdy jeden ze wspólnotowych producentów współpracujących uruchomił we Wspólnocie produkcję jednego typu podobnego produktu, który wcześniej był przez niego jedynie importowany.
- (185) Moce produkcyjne przemysłu wspólnotowego wykazywały taką samą pozytywną tendencję, co jego produkcja. Wynika to częściowo z ważnych inwestycji związanych z nowym zakładem produkcyjnym, dokonywanych przez jednego ze współpracujących producentów Wspólnoty w badanym okresie.

- (186) W okresie dochodzenia stopień wykorzystania mocy produkcyjnych utrzymywał się na stosunkowo wysokim poziomie. Taki wysoki stopień wykorzystania jest powszechny w przemyśle tego rodzaju, z uwagi na ciągły proces wsadowy wykorzystywany do wytworzenia podobnego produktu, a w przypadku przemysłu wspólnotowego, dodatkowo z powodu jego zmonopolizowanego wykorzystania.
- (187) Trzech eksporterów utrzymywało po ujawnieniu informacji, że wyżej przytoczone czynniki nie wskazują na występowanie szkody. Jednak, należy zauważyć, że wniosek w sprawie występowania szkody nie został dokonany w oparciu o te czynniki.

2. Wielkość sprzedaży, ceny sprzedaży, udział w rynku i wzrost

a) Sprzedaż na wolnym rynku

Sprzedaż na wolnym rynku we Wspólnocie	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik wielkości	100	170	162	192	180
Wskaźnik średniej ceny sprzedaży	100	94	94	94	95
Wskaźnik udziału w rynku	100	130	123	125	120

- (188) W oparciu o korzystne zmiany dotyczące konsumpcji we Wspólnocie, wielkość sprzedaży na wolnym rynku we Wspólnocie realizowana przez przemysł wspólnotowy wzrosła w rozpatrywanym okresie. Wielkość sprzedaży na wolnym rynku realizowana przez przemysł wspólnotowy wykazywała wyższy wzrost od wzrostu konsumpcji we Wspólnocie w rozpatrywanym okresie. Jednak, pomiędzy 2000 r. a okresem dochodzenia, wzrost wielkości sprzedaży na wolnym rynku był mniejszy od wzrostu konsumpcji we Wspólnocie. Duży wzrost wielkości sprzedaży przemysłu Wspólnoty na wolnym rynku w 1999 r. i 2000 r. jest głównie przypisywany przejściu pozostałych producentów Wspólnoty przez przemysł wspólnotowy. Niemniej jednak, 80 % wzrost wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego na wolnym rynku we Wspólnocie w rozpatrywanym okresie był mniej wyrazisty od 159 % wzrostu przywozów produktu rozpatrywanego w tym samym okresie.
- (189) Rząd Indii i czterech eksporterów wskazało na ogólny wzrost sprzedaży przemysłu wspólnotowego jako na pozytywną oznakę i stwierdzili, że ten fakt nie potwierdza występowania szkody. Utrzymywali następnie, że porównanie wyników przemysłu wspólnotowego z wynikami uzyskiwanymi przez eksporterów indyjskich w warunkach względnych jest mylące z uwagi na znaczącą różnicę w wielkości konkurentów.
- (190) W odpowiedzi na powyższe stwierdzenie, należy zauważyć, że rozszerzenie wielkości sprzedaży w aktualnym przypadku nie było uważane za kluczowy czynnik wskazujący na zakres doznanej szkody. Jednak, ponieważ wzrost sprzedaży przemysłu wspólnotowego może być w znacznym stopniu przypisany przejściu w 2000 r., tj. włączeniu sprzedaży realizowanej przez wcześniejszego konkurenta, a nie nowej sprzedaży, to także i tego faktu nie można uznać za wskaźnik braku szkody. Ponadto w 2001 r. i w OD, wolumen sprzedaży przemysłu wspólnotowego na wolnym rynku obniżył się.
- (191) Mimo rosnącego zapotrzebowaniu wykazanego podwyższoną konsumpcją we Wspólnocie, średnie ceny sprzedaży na wolnym rynku w latach 1999–2000 spadły. Wskazuje to na presję cenową, którą posługuje się konkurencja. Do końca okresu dochodzenia ceny praktycznie utrzymywały się na niższym poziomie, pomimo dalszego wzrostu popytu.
- (192) Rząd Indii i trzech eksporterów stwierdziło, że rozwój cen winien być uznany za pozytywny dla przemysłu wspólnotowego.
- (193) Powyższy wniosek nie może być zaakceptowany. W rzeczywistości, w badanym okresie nie zdarzyło się, aby przemysł wspólnotowy znajdował się w pozycji umożliwiającej osiągnięcie poziomu cen, który nie powoduje szkody.
- (194) W okresie od 1999 r. do 2000 r., przemysł wspólnotowy zwiększył swój udział w rynku o 30 % ze szkodą dla udziałów w rynku pozostałych producentów wspólnotowych i eksporterów z krajów trzecich innych niż Indie. Jednakże udział w rynku wspólnotowego przemysłu spadł od 2000 r. do okresu dochodzenia, kiedy to osiągnął najniższy poziom od 1999 r. Okres ten zbiegł się z istotnym przyspieszeniem wzrostu udziału przywozów z Indii.

- (195) Jeden eksporter argumentował, że spadek udziału w rynku przemysłu wspólnotowego w 2001 r. i w okresie dochodzenia był nieznaczny w świetle wzrostu w 2000 r. i wskazał następnie na ogólny wzrost udziału w rynku w rozpatrywanym okresie.
- (196) Jednakże powyższy wniosek nie może zostać przyjęty, ponieważ bazuje na wyizolowanym skoncentrowaniu się na 1999 r. w porównaniu z okresem dochodzenia; a co więcej, wnioskowanie to pomija wyjątkowy charakter wzrostu w 2000 r. Eksporter ten nie wyjaśnił, dlaczego tak ewidentnie marginalnego rozwoju udziału przemysłu wspólnotowego w wolnym rynku po 2000 r. nie należy rozpatrywać negatywnie.
- (197) W tym kontekście, dwóch pozostałych eksporterów argumentowało, że zważywszy na pozytywniejszy rozwój na rynku zmonopolizowanym, powyższy marginalny wzrost wynika z przemysłowego wyboru przemysłu wspólnotowego, optującego na rzecz bardziej dochodowego rynku preparatów.
- (198) Powyższy argument nie może być zaakceptowany, ponieważ nie uwzględnia zwiększonych zapasów, które można było sprzedać na wolnym rynku.

b) Sprzedaż zmonopolizowana

Zmonopolizowana sprzedaż we Wspólnocie	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik Wielkość	100	88	124	180	189
Wskaźnik Średnia cena sprzedaży	100	102	104	102	99
Wskaźnik Udział w rynku	100	67	95	117	125

- (199) Podczas gdy wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego na wolnym rynku wzrosła w badanym okresie o 80 %, sprzedaż na rynku zmonopolizowanym wzrosła o 89 %. Zwłaszcza od 2001 r. obserwuje się ekspansję na zmonopolizowanym rynku przemysłu wspólnotowego, natomiast sytuacja na wolnym rynku pozostawała praktycznie niezmienną. Zbiega się to z silnym wzrostem przywozu z Indii na wolny rynek, co sugeruje, że przemysł wspólnotowy wykorzystał opcję zmiany rynków przynajmniej w pewnym zakresie celem uniknięcia bezpośredniej konkurencji z subsydiowanym przywozem po niskich cenach produktu rozpatrywanego.
- (200) Podobną strukturę można zaobserwować porównując tendencje dotyczące wzrostu udziału przemysłu wspólnotowego zarówno w wolnym rynku, jak i w rynku zmonopolizowanym. Ponownie wskazuje to na rosnące strategiczne znaczenie rynku zmonopolizowanego dla przemysłu wspólnotowego począwszy od 2001 r.
- (201) Podczas gdy ceny na wolnym rynku zaczęły spadać już w 2000 r., ceny transferowe na rynku zmonopolizowanym nadal umiarkowanie wzrastały aż do 2001 r. Jednakże z pewnym opóźnieniem, począwszy od 2002 r. ceny na rynku zmonopolizowanym również wykazywały tendencję spadkową. Można by to tłumaczyć tym, że ceny transferowe na ogół nie dostosowują się tak szybko, ponieważ nie są kształtowane przez bezpośrednią konkurencję. Można zauważyć, że ogólny ruch cen na wolnym rynku i w sprzedaży zmonopolizowanej w badanym okresie jest podobny.

3. Zapasy

Zapasy	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik	100	74	100	141	161

- (202) W okresie od 1999 r. do 2000 r. poziom zapasów przemysłu wspólnotowego pod koniec roku w stosunku do produkcji spadł, o 26 %, lecz następnie gwałtownie wzrósł o ponad 115 % pod koniec okresu dochodzenia. Wzrost ten zbiegł się w czasie z podwojeniem importu indyjskiego.
- (203) Rząd Indii oraz czterech ekspertów utrzymywało, że wzrost zapasów nie był nienormalnie wysoki, stąd nie był szkodliwy. Ponadto zakwestionowano metodologię polegającą na stosowaniu poziomów zapasów na koniec roku. W zamian, zaproponowano inne sposoby podejścia, jak ruchome poziomy średnie zapasy lub zapasy przeliczone na ilość sprzedaży dziennej jako bardziej odpowiednie wskaźniki.
- (204) W odpowiedzi na powyższy wniosek należy zauważyć, że zastosowano standardową metodologię Wspólnoty w celu ilościowego określenia poziomów zapasów. Podejście to jest obiektywne i zgodne ze zobowiązaniami WTO. Nie uzasadniono żądania zastosowania innej metodologii. Tym samym odrzuca się żądanie zastosowania alternatywnej metodologii. Po drugie, na podstawie zweryfikowanych faktów nie można zaprzeczyć, że poziomy zapasów gwałtownie wzrosły.

4. Rentowność

a) Sprzedaż na wolnym rynku

Rentowność (Sprzedaż na wolnym rynku we Wspólnocie)	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik	- 100	113	239	146	87

- (205) Rentowność przemysłu wspólnotowego wyrażona jako zysk z obrotów netto na wolnym rynku znacząco poprawiła się w stosunku do sytuacji w 1999 r. W następstwie nałożenia istniejących środków w 1998 r., rentowność wzrastała aż do 2001 r., lecz następnie gwałtownie pogorszyła się przed okresem dochodzenia. Poza tym, istotne jest, że przemysł wspólnotowy w rozpatrywanym okresie ani przez chwilę nie był w stanie osiągnąć nawet połowy marży zysku, którą zgodnie z wnioskami z dochodzenia pierwotnego, mogłby w rozsądny sposób uzyskać wobec braku importu subsydiowanego, tj. 15 %. Zmiany w rentowności, a zwłaszcza jej spadek od 2002 r. uznaje się za bardzo ważne, ponieważ wpływają na poziom zasobów finansowych dostępnych dla przemysłu wspólnotowego w celu inwestowania w prace badawczo-rozwojowe, które są konieczne dla dalszej poprawy procesów produkcji istniejących produktów oraz rozwoju nowych.
- (206) Rząd Indii oraz czterech ekspertów przedłożyło uwagi dotyczące analizy rentowności. Stwierdzono, że i) przemysł wspólnotowy osiągnął rozsądne poziomy rentowności, ii) nieszkodliwa marża rentowności wynosząca 10 % (patrz: motyw 260) byłaby za wysoka, zamiast tego wystarczy 5 %, iii) spadek rentowności można zasadniczo przypisać polityce inwestycyjnej przemysłu wspólnotowego, iv) działania związane z podjęciem działalności przez jedną stronę kwalifikują się do uznania za szkodę zadaną samej sobie oraz że v) należało ujawnić tendencje dotyczące rentowności w odniesieniu do każdego producenta wspólnotowego.

- (207) Należy w tym miejscu powtórzyć, że przemysł wspólnotowy w rozpatrywanym okresie ani przez chwilę nie był w stanie osiągnąć rozsądnych marży zysku, jak przedstawiono powyżej. Tak więc, spadek od 2002 r. jedynie pogorszył już niezadawalającą sytuację. Ponadto w obliczu specjalnych okoliczności odnoszących się do sektora farmaceutycznego uznaje się, że marża zysku wynosząca 5 % nie jest wystarczająca. Przemysł wspólnotowy dostarczył dowodów, że może osiągnąć dla porównywalnego zysku z tytułu leków masowych wskaźnik powyżej 10 %. Takie poziomy zysku są niezbędne, aby zapewnić w sposób trwały sektorowi farmaceutycznemu niezbędne źródła finansowe dla wprowadzania innowacji farmaceutycznych, którym nieodłącznie towarzyszy wysoki stopień ryzyka ekonomicznego. Dodatkowo, brak racjonalnych marży zysku osiągniętych przez przemysł wspólnotowy nie może być wyjaśniony jedynie polityką inwestycyjną Wspólnoty. W badanym okresie, w fazie uruchamiania był zaledwie jeden producent wspólnotowy, a żadna strona nie osiągała racjonalnych marży zysku. Wreszcie, w świetle art. 29 rozporządzenia podstawowego („poufność”), nie jest możliwe ujawnienie dalszych szczegółów.

b) Sprzedaż zmonopolizowana

Rentowność (Sprzedaż zmonopolizowana we Wspólnocie)	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik	100	482	564	431	325

- (208) Tendencje dotyczące rentowności w sprzedaży zmonopolizowanej kształtują się podobnie, chociaż na wyższym poziomie, tj. wzrastają do 2001 r. a następnie spadają. Różnice w poziomach rentowności można głównie przypisać temu, że i) ogólne koszty zbytu i administracyjne („SG&A”) dla sprzedaży zmonopolizowanej są niższe, ponieważ nie wymagają one ponoszenia kosztów związanych z wprowadzaniem na rynek, oraz ii) ceny transferowe są wyższe od cen na wolnym rynku. Przy braku wyższych poziomów zysku osiągniętych w sprzedaży zmonopolizowanej, przemysł znalazłby się w gorszej ogólnej sytuacji finansowej.

5. Inwestycje, zwrot z inwestycji, przepływ środków pieniężnych i zdolność podwyższania kapitału

	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik inwestycji	0	100	300	1 123	351
Wskaźnik Rentowności inwestycji	- 100	160	286	161	91
Wskaźnik przepływu środków pieniężnych	100	186	71	160	33

- (209) Po 1999 r. przemysł wspólnotowy stale dokonywał inwestycji związanych z produkcją podobnego produktu. Szczególnie w 2002 r. znacznie zainwestował w nowe techniki produkcyjne, aby utrzymać swą konkurencyjną pozycję, ulepszyć normy środowiskowe i bezpieczeństwa oraz zwiększyć moce produkcyjne.
- (210) W okresie od 1999 r. do 2001 r., tj. po nałożeniu środków, stopa zwrotu z inwestycji polepszyła się. Jednakże od tego czasu znacznie spadła. Mimo, że można to częściowo przypisać fazie uruchomienia nowego zakładu produkcyjnego, niezadawalająca sytuacja pod względem rentowności spowodowana presją cenową wywieraną przez konkurencję, przyczyniła się do tej sytuacji.
- (211) W rozpatrywanym okresie, wahania w przepływie środków pieniężnych generowane sprzedażą podobnego produktu, są w pewnym stopniu konsekwencją polityki inwestycyjnej prowadzoną przez przemysł wspólnotowy w tym samym okresie. Jednakże drastycznego spadku przepływu środków pieniężnych pomiędzy 2002 r. a okresem dochodzenia nie można tłumaczyć wyłącznie tym czynnikiem. Presja cenowa przejawiana przez konkurencję również przyczyniła się do niezadawalającego wzrostu przepływu pieniądza.
- (212) Przemysł wspólnotowy nie doświadczył większych trudności w podwyższaniu kapitału.

- (213) Po ujawnieniu informacji, rząd Indii i eksporterzy wnioskowali, że i) powyższe dane należało ujawniać oddzielnie dla każdego producenta Wspólnoty, ii) zdolność podwyższania kapitału nie wskazywała na fakt wystąpienia szkody, iii) przepływ środków pieniężnych nie może w domniemaniu wykazywać tendencji podobnych do tych, które zostały przedstawione wyżej z uwagi na trendy zwrotu z inwestycji i rentowności, a zatem należy dokonać jego ponownej oceny, oraz iv) bez dalszego uzasadnienia, powyższa analiza byłaby niedostateczna.
- (214) W odpowiedzi na te wnioski, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 29 rozporządzenia podstawowego („poufność”) dane nie mogą być ujawniane oddzielnie dla każdego producenta wspólnotowego. Co do zdolności podwyższania kapitału, nie postawiono żadnego negatywnego wniosku dotyczącego stwierdzenia szkody. W odniesieniu do wniosku dotyczącego przepływu środków pieniężnych, jak podano powyżej, po wnikliwym ponownym zbadaniu potwierdzono każdy odpowiedni wskaźnik podany wyżej. W odniesieniu do ogólnego wniosku dotyczącego przeprowadzenia niewystarczającej analizy dotyczącej powyższych wskaźników, należy mieć na względzie, że i) stwierdzenie szkody zasadniczo nie opiera się na tych wskaźnikach, oraz że ii) wniosek nie uzasadnił, dlaczego dalsze opracowanie wskaźników mogłoby jeszcze zmienić całościowe wyniki badań.

6. Zatrudnienie, wydajność, wynagrodzenie

	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik zatrudnienia	100	101	101	187	185
Wskaźnik wydajności	100	120	127	83	86
Wskaźnik wynagrodzenia	100	103	106	185	178

- (215) Zatrudnienie dla podobnego produktu pozostawało na niezmiennym poziomie do 2001 r., ale znacznie wzrosło w 2002 r. z powodu uruchomienia nowego zakładu produkcyjnego we Wspólnocie przez jednego ze współpracujących producentów. Ogólny koszt z tytułu wynagrodzeń wykazywał te same tendencje. Jednak wydajność na jednego zatrudnionego, pomimo że wzrastała do 2001 r., spadła w 2002 r. Można to łatwo przypisać fazie uruchomienia nowego zakładu produkcyjnego. W trakcie dochodzenia nie stwierdzono dowodów spadku wydajności.
- (216) Rząd Indii i czterech eksporterzy utrzymywali, że tendencje dotyczące zatrudnienia, wydajności i wynagrodzenia nie przemawiają za stwierdzeniem występowania istotnej szkody w omawianym przypadku.
- (217) Jednak należy zauważyć, że żaden taki wniosek nie został przedstawiony w odniesieniu do zatrudnienia i wydajności. W odniesieniu do wynagrodzeń, wzrosła jedynie ogólna wielkość wynagrodzeń. Średnie wynagrodzenie na pracownika nawet nieznacznie spadło (patrz: tabela poniżej). Pokazuje ona, że i) nie wystąpiły żadne pozytywne tendencje w odniesieniu do pojedynczego pracownika, oraz że ii) przemysł wspólnotowy jest określany jako efektywny pod względem kosztów.

	1999	2000	2001	2002	OD
Wskaźnik wynagrodzenia na pracownika	100	103	105	99	96

7. Wielkość subsydium i zwalczanie skutków dawnego subsydiowania

- (218) Zważywszy na wielkość, a w szczególności na ceny subsydiowanego przywozu z Indii, konsekwencje rzeczywistej wielkości subsydiowania, która jest znacząca, nie mogą być uznane za nieistotne.
- (219) W tym kontekście, rząd Indii i trzech eksporterów stwierdziło, że marże subsydium zostały wyolbrzymione.

- (220) Jednakże zgodnie z zapisami motywów 153 i 154 powyżej, dochodzenie wykazało, że kwota subsydiów wyrównawczych wyrażonych *ad valorem* w odniesieniu do producentów eksportujących objętych dochodzeniem waha się pomiędzy 25,3 % i 35,1 %. Stanowi to jednoznaczne ustalenie znaczącego subsydiowania.
- (221) W badanym okresie sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa poprawie. Jednakże nie powróciła ona w pełni do stanu istniejącego przed poprzednim subsydiowaniem i nadal jest słaba.

VI. Wniosek w sprawie sytuacji ekonomicznej przemysłu wspólnotowego

- (222) Pomiędzy 1999 r. a okresem dochodzenia, wielkość subsydiowanych przywozów produktu rozpatrywanego znacząco wzrosła o 159 %, a ich udział w rynku Wspólnoty wzrósł o 70 %. Ta tendencja kontrastuje ze znacznie mniej korzystnym rozwojem dla eksporterów z pozostałych państw i dla przemysłu wspólnotowego. Przywozy z pozostałych państw na rynek Wspólnoty wzrosły jedynie o 7 % w rozpatrywanym okresie, a ich udział w rynku nawet spadł o 29 %. W rozpatrywanym okresie wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wzrosła o 80 %, a udział w rynku o 20 %. Jednakże ten pozytywny rozwój można zasadniczo przypisać przejściu przez przemysł wspólnotowy w 2000 r. pozostałych producentów Wspólnoty. Od 2001 r. trend rozszerzenia udziału w rynku przez przemysł wspólnotowy jest nawet marginalny. W szczególności można zaobserwować, że od 2000 r. przemysł wspólnotowy, w wyrażeniu względnym, nie dotrzymywał kroku wzrostowi konsumpcji we Wspólnocie, oraz silnemu rozwojowi indyjskich konkurentów na rynku Wspólnoty.
- (223) W tym kontekście, należy zauważyć, że średnie ceny subsydiowanych przywozów z Indii były konsekwentnie niższe od cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy w rozpatrywanym okresie. Co więcej, w okresie dochodzenia, ceny przywozów z państwa objętego postępowaniem podcinały ceny stosowane przez przemysł wspólnotowy. Na bazie średniej ważonej, podcięcie cenowe w okresie dochodzenia zawierało się w przedziale między 11,5 % i 17,1 %.
- (224) W konsekwencji takiej presji cenowej wywieranej przez subsydiowane przywozy indyjskie, w rozpatrywanym okresie nie zdarzyło się, aby przemysł wspólnotowy znajdował się w pozycji umożliwiającej osiągnięcie poziomu cen, które nie powodują szkody. Mimo, że rentowność przemysłu wspólnotowego początkowo uległa poprawie po nałożeniu środków, od 2001 r. pogorszyła się i jej aktualny poziom jest znacznie poniżej poziomu, jaki można było osiągnąć przy braku subsydiowanych przywozów, tj. 10 % od obrotu (patrz: motyw 260). Jednakże jedynie akceptowalny poziom rentowności umożliwi trwałe utrzymanie zyskowności przez przemysł wspólnotowy.
- (225) Ta negatywna tendencja w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego jest ponadto odzwierciedlona w trendach dotyczących zwrotów z inwestycji i przepływu środków pieniężnych.
- (226) W odniesieniu do sprzedaży zmonopolizowanej, opcja sprzedaży części produkcji przemysłu wspólnotowego na rynku zmonopolizowanym umożliwiła mu utrzymanie wysokiego poziomu wykorzystania mocy produkcyjnych. Wysokie wykorzystanie mocy przyczynia się, z uwagi na ekonomię skali, do obniżenia kosztu produkcji. Ponadto jak przedstawiono powyżej, struktura wielkości sprzedaży, cen i udziału w rynku w odniesieniu do rynków wolnych i zmonopolizowanych nie wykazywała znaczącej rozbieżności. Gdyby nie wyższe zyski osiągane przez przemysł ze sprzedaży zmonopolizowanej, przemysł ten znajdowałby się w gorszej pozycji finansowej. Zatem, wykorzystanie monopolu nie przyczyniło się do występowania szkody. Przeciwnie, możliwe, że bez rynku zmonopolizowanego, sytuacja prowadząca do występowania szkody dla przemysłu wspólnotowego byłaby jeszcze gorsza.
- (227) Dwóch eksporterów stwierdziło, że nie można wnioskować, że sprzedaż na rynku zmonopolizowanym nie przyczyniła się do wystąpienia szkody dla przemysłu wspólnotowego, ponieważ ceny w sprzedaży zmonopolizowanej są w domniemaniu nierealne, tj. rentowność sprzedaży zmonopolizowanej byłaby sztucznie zawyżona.
- (228) Jednakże wyższa rentowność na rynku zmonopolizowanym nie była głównie wynikiem wyższych cen transferowych, ale była w szczególności skutkiem niższego SG&A (patrz motyw 208). Co więcej, powyższy wniosek pomija efekt ekonomii skali. Zatem, nie jest władny zmienić wniosku, że sprzedaż zmonopolizowana nie przyczyniła się do powstania szkody.

- (229) W rezultacie potwierdzono, że w ujęciu ogólnym, przemysł wspólnotowy ponosi istotną szkodę w znaczeniu art. 8 ust. 1) rozporządzenia podstawowego. Należy przypomnieć, że art. 8 ust. 5) rozporządzenia podstawowego nie wymaga, aby wszystkie wskaźniki ekonomiczne dla przemysłu wspólnotowego były ujemne w celu ustalenia występowania istotnej szkody. Co więcej, nie wszystkie wskaźniki ekonomiczne są tej samej wagi. Jednakże rentowność jest jednym z kluczowych wskaźników ekonomicznych, ponieważ stanowi ostateczny cel każdego przedsięwzięcia ekonomicznego. W omawianym przypadku stwierdzono, że poziomy rentowności były niedostateczne. Innym ważnym wskaźnikiem wystąpienia szkody, który zasadniczo oddziałuje na poziom rentowności, jest poziom cen. W okresie dochodzenia przemysł wspólnotowy nigdy nie był w stanie osiągnąć poziomu cen, które nie powodują szkody na wolnym rynku z uwagi na zewnętrzną presję cenową, głównie ze strony znacząco subsydiowanych przywozów indyjskich.

VII. Wpływ subsydiowanych przywozów

- (230) W 2000 r., najprawdopodobniej skutek nałożenia środków, Indie utraciły swoją pozycję drugiego największego eksportera na rynek Wspólnoty na okres przejściowy, podczas gdy eksporterzy omańscy w znacznym stopniu zdobyli udział w rynku. Jednakże od tamtej pory indyjscy importerzy nie tylko odzyskali swoją pozycję, ale w okresie dochodzenia objęli nawet prowadzenie jako największy eksporter do Wspólnoty.
- (231) Taki wzrost wielkości subsydiowanych przywozów z Indii, w szczególności od 2002 r., zbiegł się z faktem, że w 2002 r. rentowność przemysłu wspólnotowego spadła w porównaniu z 2001 r., tzn. o około 36 %. Ustalono, że w tym czasie, jeden wspólnotowy producent wybudował nowy zakład i znalazł się w fazie uruchomienia, co mogło mieć wpływ na jego rentowność w tym okresie. Jednakże ustalono również, że inny producent wspólnotowy, który nie był na etapie uruchomienia, stanął w obliczu znacznego spadku rentowności, tzn. o 17 % w porównaniu z 2001 r., która nadal spadała w okresie dochodzenia. Ponadto jak stwierdzono w motywie 207, w żadnym okresie przemysł wspólnotowy nie znalazł się w pozycji osiągnięcia poziomu cen, które nie powodują szkody. Przeciwnie, ponownie, poczynając od 2002 r., przemysł wspólnotowy, w celu obrony swojego udziału w rynku, musiał dostosowywać swoje ceny przez ich obniżanie.
- (232) Po ujawnieniu informacji, trzech eksporterów wnioskowało, że udział przywozu Indii w rynku wspólnotowym, 2,5 % w OD, oraz jego wielkość w odniesieniu do łącznych przywozów, 8,4 % w OD, które to dwa wskaźniki nieznacznie obniżyły się w porównaniu z 2002 r., były zbyt małe i marginalne, aby wywierać szkodliwy wpływ, w szczególności, jeżeli weźmie się pod uwagę większy udział w rynku reprezentowany przez przemysł wspólnotowy. Ponadto argumentowano, że analiza przedstawiona w wyrażeniach względnych byłaby myląca, ponieważ Indie rozpoczęły od bardzo niskiego poziomu, tj. od 1,5 % udziału w rynku i 3,7 % wielkości przywozu w 1999 r.
- (233) W odpowiedzi na powyższy wniosek, należy wziąć pod uwagę, że zarówno udział Indii w rynku oraz wielkość jej przywozu w OD są znacznie powyżej progów *de minimis* podanych w art. 10 ust. 11 i art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i tym samym mogą mieć związek przyczynowy. Zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, związek przyczynowy może manifestować się alternatywnie na podstawie ilości przywozu albo poziomu cen subsydiowanych przywozów. Taki wpływ poziomu cen daje się wyraźnie zaobserwować w bieżącym przypadku. Jak już ustalono w toku dochodzenia pierwotnego, produkt rozpatrywany, który jest produktem masowym, jest wysoce wrażliwy na cenę i błyskawicznie reaguje na wszelkie naciski na obniżenie cen. W tych przypadkach, nawet małe ilości mogą wpłynąć na ceny na rynku. Istotnie, w tym wypadku, ceny indyjskie kształtowały w badanym okresie średni punkt odniesienia dla presji cenowej.
- (234) W konsekwencji zostało potwierdzone, że subsydiowane przywozy z Indii wywierały istotny negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego w rozpatrywanym okresie, w szczególności pod względem rentowności.

VIII. Wpływ innych czynników

1. Przywóz z pozostałych państw trzecich

Przywozy z państw trzecich	1999	2000	2001	2002	OD
Wolumen (kg)					
Indie	36 800	47 400	72 100	101 800	95 200
Wskaźnik	100	129	196	277	259
Oman	77 400	119 700	85 100	88 400	93 500
Wskaźnik	100	155	110	114	121
USA	11 100	2 800	16 600	106 300	70 000
Wskaźnik	100	25	149	932	631
Chiny	0	3 900	21 800	75 600	63 000
Wskaźnik	0	100	559	1 938	1 615
Korea Południowa	19 800	75 300	40 200	54 500	45 000
Wskaźnik	100	380	203	275	227
Singapur	0	4 600	128 300	62 700	37 700
Wskaźnik	0	100	2 789	1 363	820
Średnia cena importowa za kg (EUR)					
Indie	34,66	33,94	35,51	36,57	35,34
Wskaźnik	100	98	102	106	102
Oman	36,10	36,21	39,30	39,15	38,34
Wskaźnik	100	100	109	108	106
USA	74,87	115,35	108,90	101,40	48,74
Wskaźnik	100	154	145	135	65
Chiny	0,00	188,97	116,06	68,22	58,59
Wskaźnik	0	100	61	36	31
Korea Południowa	34,84	37,52	37,66	45,59	48,06
Wskaźnik	100	108	108	131	138
Singapur	0,00	76,88	57,47	57,47	51,28
Wskaźnik	0	100	75	75	67

- (235) Przywóz produktu rozpatrywanego z krajów innych niż Indie zwiększył się tylko o 7 % od 1999 r. do okresu dochodzenia, tzn. znacznie poniżej tempa wzrostu konsumpcji we Wspólnocie. Wśród tych państw, głównymi dostawcami na rynek Wspólnoty są Oman, USA, Chiny, Południowa Korea i Singapur. Ich średnie ceny importowe były jednakże znacznie wyższe od indyjskich cen importowych oraz, z wyjątkiem importowych cen Omanu, również od cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy. Ceny importowe stosowane przez Oman są na porównywalnym poziomie z cenami stosowanymi przez przemysł wspólnotowy, lecz wzrost udziału Omanu w rynku w badanym okresie był dużo mniej wyraźny niż w przypadku innych państw trzecich.

- (236) Po ujawnieniu informacji, rząd Indii i dwóch eksporterów stwierdziło, że przy porównywaniu średnich cen sprzedaży należało uwzględnić stosowane cło wyrównawcze dla przywozów z Indii. To w domniemaniu doprowadziłoby do praktycznie podobnych poziomów cen indyjskich i omańskich. Ponadto zauważono, że średnie ceny z niektórych państw trzecich, w szczególności USA i Chin, znacznie obniżyły się w rozpatrywanym okresie, natomiast między innymi ceny indyjskie wzrosły. Co więcej, inny eksporter stwierdził, że w analizie nie uwzględniono należycie faktu obniżenia wolumenu indyjskich przywozów pomiędzy 2002 r. i okresem dochodzenia, że pozostałe państwa trzecie były głównymi dostawcami, oraz że średnie ceny z Korei Południowej i Indii były podobne w okresie od 1999 r. do 2001 r.
- (237) Jeżeli chodzi o pierwotnie stosowane cło wyrównawcze, należy zauważyć, że ogromna większość przywozu z Indii podlegała albo zerowej stawce celnej albo stawce celnej, która nadal prowadzi do niższych średnich cen za wyładunek niż średnie poziomy cen omańskich. A zatem, przeciętny przywóz z Omanu nie wywierał presji cenowej w tym samym stopniu. Ponadto ceny importowe ze wszystkich innych państw trzecich również były średnio wyższe w badanym okresie od poziomu cen indyjskich, co ponownie wskazuje na Indie jako główne źródło presji cenowej. Pod względem wielkości, słuszne jest spostrzeżenie, że Indie nie były jedynym źródłem znaczącego przywozu w przeciągu całego rozpatrywanego okresu. Przypomina się jednak, że Indie są jedynym krajem podlegającym środkom. Miało to oczywiście wpływ na przepływy handlowe produktu rozpatrywanego. Poza tym, pomimo środków, import indyjski znacznie zwiększył się od 2001 r. i Indie odzyskały swoją pozycję jako drugi największy eksporter w 2002 r., zostając w OD nawet największym eksporterem. Stąd, mały spadek przywozu indyjskiego w okresie od 2002 r. do OD nie miał żadnego wpływu na rynek, co ostatecznie wynagrodziło indyjską politykę cenową. Wskutek tego, nie można przyjąć powyższych argumentów. W konsekwencji potwierdzono, że przywóz z państw trzecich nie mógł spowodować żadnej szkody dla przemysłu wspólnotowego, która naruszyłaby związek przyczynowy pomiędzy przywozem subsydiowanym z Indii a szkodą doznawaną przez przemysł wspólnotowy.

2. Rozwój konsumpcji na rynku Wspólnoty

- (238) W badanym okresie konsumpcja produktu rozpatrywanego na rynku Wspólnoty wzrosła o 51 %. Tym samym, szkoda doznana przez przemysł wspólnotowy nie może być przypisana skurczeniu się popytu na rynku Wspólnoty.

3. Działalność eksportowa przemysłu wspólnotowego

- (239) W badanym okresie wyniki eksportowe osiągane przez przemysł wspólnotowy wzrosły o 16 %. Ceny eksportowe przemysłu wspólnotowego były średnio wyższe o 10 % do 15 % od cen sprzedaży we Wspólnocie. Tym samym, działalność wywozowa przemysłu wspólnotowego nie mogła przyczynić się do sytuacji, w której poniósł on szkodę.
- (240) W tym kontekście, rząd Indii i jeden eksporter zgłosili, że w odpowiedziach na kwestionariusze, przemysł wspólnotowy wspominał o twardej konkurencji ze strony indyjskich konkurentów na rynkach państw trzecich, prowadzącą do niskich cen i utraty udziału przemysłu wspólnotowego w rynkach państw trzecich, co *prima facie* byłoby sprzeczne z powyższym twierdzeniem. Tym samym, w oparciu o taką ocenę ze strony przemysłu wspólnotowego, nie byłoby szkody na rynku Wspólnoty, ani związku przyczynowego z przywozami indyjskimi.
- (241) W tym względzie zauważa się, że zważywszy na globalny wzrost rynku na omawiane produkty, nie ma sprzeczności pomiędzy jakimkolwiek spadkiem cen eksportowych i utratą przez przemysł wspólnotowy udziału w rynku państw trzecich a faktem, że wielkość takich wywozów w rzeczywistości wzrosła, i że ich ceny były wyższe od cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy na sprzedaż we Wspólnocie. Stąd, chociaż wyniki eksportowe przemysłu wspólnotowego mogłyby być lepsze gdyby nie konkurencja ze strony niskich cen subsydiowanych wywozów indyjskich na rynkach państw trzecich, nie ma dowodów, aby ze względu na swe wyniki eksportowe, przemysł wspólnotowy nie podlegał szkodliwej konkurencji cen na rynku Wspólnoty, zasadniczo powodowanej niskimi cenami subsydiowanych przywozów z Indii. Tym samym, argument ten należy odrzucić.

4. Konkurencyjność przemysłu wspólnotowego

- (242) Przemysł wspólnotowy jest ważnym konkurentem dla produktu rozpatrywanego, czego dowodzi jego udział w rynku, i konsekwentnie inwestował, aby utrzymać swój stan wiedzy dotyczący najnowocześniejszych technologii produkcyjnych. Spadek wydajności na pracownika w przeliczeniu na kg, po 2001 r. może być wyłącznie przypisany fazie uruchamiania nowego zakładu produkcyjnego przez jednego producenta wspólnotowego. A zatem ma on charakter tymczasowy. W konsekwencji, nie znaleziono dowodu, że brak konkurencyjności mógł naruszyć związek przyczynowy pomiędzy przywozami z Indii i szkodami doznanymi przez wspólnotowy przemysł.

5. Wykorzystanie monopolu

- (243) Jak określono w motywie 226 powyżej, uznaje się, że wykorzystanie monopolu nie przyczyniło się do powstania sytuacji powodującej szkodę. Przeciwnie, bez zmonopolizowanego rynku, przemysł wspólnotowy mógł się znaleźć w jeszcze bardziej szkodliwej sytuacji.

G. PRAWDOPODOBIENSTWO KONTYNUACJI LUB PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY

- (244) Zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zbadano, czy istnieje prawdopodobieństwo, że wygaśnięcie obowiązujących środków doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody.

- (245) Zgodnie z motywami od 161 do 243 powyżej, ustalono, że w okresie dochodzenia, i pomimo obowiązujących środków, przemysł wspólnotowy nadal ponosił szkodę spowodowaną subsydiowanym przywozem produktu rozpatrywanego. Poziom eliminacji szkody ustalony podczas obecnego dochodzenia wahał się między 17,3 % a 48,1 % i jest wyższy od ustalonego podczas dochodzenia pierwotnego (pomiędzy 12,6 % i 28,9 %), pomimo tego, że w obecnym dochodzeniu uzasadnioną marżę zysku dla przemysłu wspólnotowego obniżono o jedną trzecią w porównaniu z dochodzeniem pierwotnym (patrz: motyw 260 poniżej). Ponadto w wyniku dochodzenia ustalono, że pomimo sprzedaży na rynku krajowym i wywozu do innych państw, nadal istnieje znacząca wolna zdolność przepustowa w Indiach dla produktów rozpatrywanych, w szczególności u eksporterów, którzy podlegają stosunkowo wysokim stawkom celnym we Wspólnocie. Dlatego też uznano za uzasadniony wniosek, że subsydiowany przywóz po niskich cenach z Indii nadal będzie wzrastał, oraz że w konsekwencji, istnieje prawdopodobieństwo dalszego występowania szkody w przyszłości w wypadku wygaśnięcia środków.

- (246) Wobec tego, że przemysł wspólnotowy nadal doznaje istotnej szkody wskutek subsydiowanego przywozu pomimo istnienia środków, nie była konieczna dalsza analiza prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody.

H. INTERES WSPÓLNOTY

I. Wprowadzenie

- (247) Zbadano, czy istniały istotne przyczyny, które mogłyby prowadzić do wniosku, że w interesie Wspólnoty nie leży dalsze stosowanie środków w tym szczególnym przypadku. W tym celu, a także w myśl art. 31 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wzięto pod uwagę prawdopodobny wpływ podjętych środków na każdą stronę objętą postępowaniem. Aby ocenić, czy w interesie Wspólnoty leży kontynuacja środków, rozesłano kwestionariusze do użytkowników i importerów produktu rozpatrywanego, a także do dostawców surowców używanych do wytworzenia podobnego produktu.

II. Interes przemysłu wspólnotowego

- (248) Jak wykazano powyżej, przemysł wspólnotowy produkujący podobny produkt stale zwiększa produkcję. Było to możliwe dzięki stałemu wzrostowi inwestycji dokonywanych przez przemysł wspólnotowy w celu utrzymania swej zdolności konkurencyjnej, gdyż przemysł ten należy do głównych konkurentów w zakresie produktu rozpatrywanego. Przypomina się, że w okresie dochodzenia, przemysł wspólnotowy rozbudował swoje zakłady produkcyjne, założył jeden nowy zakład na terenie Wspólnoty i przygotował plany budowy kolejnego zakładu we Wspólnocie. Ten proces kontynuacji inwestycji przez przemysł wspólnotowy jest osłabiany w szczególności przez niezadowalający rozwój jego rentowności spowodowany ciągłym naciskiem cenowym wywieranym przez przywóz produktu z Indii na rynek Wspólnoty.

Uważa się, że bez odpowiednich środków podjętych w celu skorygowania skutków wywieranych przez subsydiowany przywóz, przemysł wspólnotowy będzie nadal doświadczał podcinania cen i tym samym spadku cen, z jej negatywnym wpływem na rentowność, zwrot z inwestycji i przepływ środków pieniężnych. W końcu mogłoby to nawet zagrozić zdolności utrzymania się przemysłu wspólnotowego na rynku. W związku z tym uznano, że wygaśnięcie środków nie leży w interesie przemysłu wspólnotowego.

III. Interes importerów/handlowców

- (249) Rozesłano kwestionariusze do wszystkich znanych importerów/handlowców, ale tylko jeden z dziewiętnastu badanych odpowiedział na nie. Jednakże współpracujący importer nie skomentował prawdopodobnego skutku kontynuacji środków na działalność jego przedsiębiorstwa. Na podstawie otrzymanych informacji wydaje się, że importerzy/handlowcy we Wspólnocie kupują produkt rozpatrywany z różnych źródeł. Ze względu na to, że nie ma fundamentalnych różnic jakościowych pomiędzy produktem przywozonym z Indii a produktem otrzymywanym z jakichkolwiek innych źródeł, uznaje się, że importerzy/handlowcy we Wspólnocie nie mieliby trudności w pozyskiwaniu produktu z szeregu innych źródeł, gdyby środki miały być kontynuowane. Ponadto importer współpracujący jest aktywnie zaangażowany w handel dużym asortymentem innych produktów i w związku z tym nie jest zasadniczo zależny od produktu rozpatrywanego. Chociaż sprzedaż produktu rozpatrywanego przez tego importera silnie wzrosła (siedem razy pod względem objętości) w rozpatrywanym okresie, sprzedaż ta stanowi jedynie niewielką część jego łącznych obrotów (ok. 1,4 % w okresie dochodzenia). Wreszcie, importer nie wskazał, że kontynuacja środków miałaby jakikolwiek wpływ na zatrudnienie, gdyż działania importowe nie są działaniami wymagającymi intensywnych nakładów siły roboczej.
- (250) Chociaż importerzy/handlowcy mogą nie być zwolennikami środków, można wnioskować na podstawie dostępnych informacji, że ewentualne zainteresowanie z ich strony umożliwieniem wygaśnięcia środków nie przeważa nad rzeczywistym interesem przemysłu wspólnotowego, aby kontynuować kompensowanie nieuczciwych i bezprawnych indyjskich praktyk handlowych, zgodnie z podsumowaniem przedstawionym w motywie 248.

IV. Interes dostawców surowców

- (251) W celu dokonania oceny prawdopodobnego skutku, jaki kontynuacja środków wyrównawczych może mieć na dostawców surowców dla przemysłu wspólnotowego, rozesłano kwestionariusze do wszystkich znanych dostawców. W sumie wysłano sześć kwestionariuszy i otrzymano dwie odpowiedzi. Ci dostawcy surowców, którzy w szczególności dostarczają glukozę i dekstrozę dla przemysłu wspólnotowego, opowiadają się za kontynuacją środków. Chociaż przemysł wspólnotowy nie należy do najważniejszych klientów wspomnianych dostawców surowców, działalność ta przyczynia się jednakże do poziomu zatrudnienia i rentowności dostawców surowców. Gdyby Wspólnota ograniczyła lub nawet wstrzymała produkcję podobnego produktu, zagroziłoby to tak korzystnej relacji biznesowej.
- (252) W związku z powyższym i w obliczu braku przeciwnych informacji, wnioskuje się, że kontynuacja środków byłaby zgodna z interesem dostawców surowców.

V. Interes użytkowników

- (253) Rozesłano również kwestionariusze do pięciu znanych użytkowników we Wspólnocie produktu rozpatrywanego, tj. do firm farmaceutycznych. Komisja poprosiła, między innymi, o ich uwagi, czy utrzymanie obowiązujących środków leżałoby w interesie Wspólnoty i jaki miałyby to wpływ na ich działalność. Nie otrzymano jednak żadnych odpowiedzi na kwestionariusze, i tym samym nie ujawniono żadnych uwag. Biorąc pod uwagę fakt, że użytkownicy mogli pozyskiwać produkt rozpatrywany nie tylko z Indii, ale również z innych źródeł i zważywszy na brak jakichkolwiek informacji na temat ekonomicznych skutków środków na przedsiębiorstwa użytkowników (np. na stan zatrudnienia, rentowność, politykę inwestycyjną), nie można było ustalić istnienia jakichkolwiek interesów użytkowników o równorzędym znaczeniu.
- (254) Chociaż pomimo braku uwag, użytkownicy mogą nie być zwolennikami środków, na podstawie informacji udostępnionych przez współpracujące strony objęte postępowaniem, żaden uzasadniony interes użytkownika w zaprzestaniu środków nie mógłby przeważać nad rzeczywistym interesem przemysłu wspólnotowego w kontynuowaniu kompensowania nieuczciwych i szkodliwych indyjskich praktyk handlowych, jak wynika z podsumowania przedstawionego w motywie 248.
- (255) Jeden eksporter twierdził, że interesy konsumentów Wspólnoty nie zostały prawidłowo rozpatrzone i w związku z tym analiza interesów Wspólnoty nie jest w pełni zgodna z art. 31 rozporządzenia podstawowego. Jako argument podaje się, że interesy konsumentów mogłyby ucierpieć gdyby producenci preparatów przekazywali dalszym odbiorcom jakkolwiek domniemany wzrost cen spowodowany zwiększonym kosztem produkcji końcowych postaci dawkowania.
- (256) W odpowiedzi na powyższe twierdzenie należy przypomnieć, że żadna organizacja konsumencka nie przedstawiła żadnych komentarzy w trakcie obecnego dochodzenia. Ponadto konsumenci we Wspólnocie są na ogół objęci ubezpieczeniem zdrowotnym. Nie ma konkretnych dowodów wskazujących, czy domniemany wzrost kosztów pewnych preparatów antybiotykowych mógłby w znaczącym zakresie wpłynąć negatywnie na wysokość składek na ubezpieczenie zdrowotne. Ponadto niejasne jest, do jakiego stopnia producenci określonych preparatów antybiotykowych, np. użytkownicy, są w stanie przekazać dalszym odbiorcom wzrost kosztów. W tych okolicznościach, nie jest możliwe ustalenie jakichkolwiek niekorzystnych interesów konsumentów we Wspólnocie, które miałyby równorzędne znaczenie.

VI. Wniosek

- (257) Po zbadaniu różnych interesów zaangażowanych stron uznaje się, że z perspektywy ogólnych interesów Wspólnoty, żaden interes nie przeważa nad interesem przemysłu wspólnotowego w utrzymaniu środków. Można oczekiwać, że skutki kontynuacji środków dadzą przemysłowi wspólnotowemu szansę na poprawę rentowności do zasadnego poziomu i kontynuację programu inwestycyjnego, co wpłynie pozytywnie na stan zatrudnienia i konkurencyjność rynkową. Z drugiej strony, na podstawie dostępnych informacji nie stwierdzono występowania żadnych przeciwstawnych interesów o równorzędym znaczeniu innych zainteresowanych stron we Wspólnocie (tj. importerów/handlowców, dostawców surowców, użytkowników i konsumentów).

I. ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (258) W świetle ustalonych wniosków dotyczących kontynuacji subsydiowania, występowania szkody oraz interesu Wspólnoty, uznaje się za właściwe utrzymanie środków wyrównawczych na przywóz produktu rozpatrywanego z Indii. W celu określenia poziomu tych środków wzięto pod uwagę stawki subsydiów, których występowanie stwierdzono w okresie dochodzenia oraz kwotę cła niezbędną do usunięcia szkody doznawanej przez przemysł Wspólnoty.

I. Poziom eliminacji szkody

- (259) Niezbędny wzrost cen w celu eliminacji szkody został określony na bazie poszczególnych spółek poprzez porównanie średniej ważonej ceny importowej produktu rozpatrywanego z ceną produktu podobnego sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy na rynku Wspólnoty, która nie powoduje szkody. Różnica w cenie została wyrażona jako procent wartości importowej CIF.

- (260) Cena, która nie powoduje szkody została uzyskana przez ujęcie ważonego kosztu produkcji wspólnotowego przemysłu wraz z marżą zysku w wysokości 10 %. Ta marża zysku, która jest o jedną trzecią niższa od marży uzyskanej w pierwotnym dochodzeniu (patrz: motyw 205 powyżej), odzwierciedla osiągalną marżę zysku na podobne grupy produktów przemysłu wspólnotowego, które nie podlegają nieuczciwej konkurencji. W świetle zwiększonej konkurencji, uznano to za odpowiednie i zasadne minimum zamiast 15 % marży od zysku ustalonej w dochodzeniu pierwotnym. Taki zysk umożliwiłby przemysłowi wspólnotowemu dalsze inwestycje w badania i rozwój w celu utrzymania swej konkurencyjności.

II. Forma i poziom środków

- (261) Z powodu braku szczególnych okoliczności, nałożenie standardowego typu opłaty celnej, tj. *ad valorem*, uznano za zasadne.
- (262) W odniesieniu do poziomu opłaty celnej, w przypadku czterech współpracujących eksporterów, stawka subsydium była wyższa od poziomu eliminacji szkody. I tak, zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, niższa opłata celna odzwierciedlająca poziom eliminacji szkody została uznana za odpowiednią do usunięcia tego typu szkody wobec przemysłu wspólnotowego w zakresie powodowanym przez przywóz od tych czterech eksporterów. Stawki celne obowiązujące na przywozy od wspomnianych eksporterów powinny mieścić się w granicach od 17,3 % do 30,3 %. W odniesieniu do pozostałych trzech eksporterów, poziomy eliminacji szkody były wyższe od ustalonych stawek subsydium, więc środki wobec tych spółek powinny być oparte na tych ostatnich. Stawki celne obowiązujące na przywozy od tych eksporterów powinny mieścić się w granicach od 25,3 % do 32 %. Mając na uwadze, że poziom współpracy eksporterów indyjskich był wysoki (ponad 80 %), poziom cła dla wszystkich pozostałych spółek powinien być ustalony na poziomie ustalonym dla przedsiębiorstwa o najwyższej indywidualnej stawce celnej, tj. 32 %.
- (263) Stawki ceł wyrównawczych dla poszczególnych przedsiębiorstw wymienione w niniejszym rozporządzeniu odzwierciedlają sytuację stwierdzoną w trakcie dochodzenia przeglądowego w odniesieniu do eksporterów współpracujących. Tym samym, obowiązują one wyłącznie w odniesieniu do przywozu produktu rozpatrywanego wytwarzanego przez te przedsiębiorstwa. Przywóz produktu rozpatrywanego produkowanego przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo, które nie jest wymienione w operacyjnej części niniejszego rozporządzenia, w tym jednostki powiązane z przedsiębiorstwami wymienionymi z nazwy, nie mogą korzystać z tych stawek i będzie je obowiązywała stawka celna stosująca się do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (264) Jakikolwiek wniosek o stosowanie powyższych indywidualnych stawek ceł wyrównawczych (np. w wyniku zmiany nazwy jednostki gospodarczej lub założenia nowych jednostek produkcyjnych lub handlowych) należy niezwłocznie kierować do Komisji⁽¹⁾ wraz z wszystkimi odnośnymi informacjami, w szczególności na temat wszelkich modyfikacji działalności spółki związanych z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, związaną na przykład z powyższą zmianą nazwy lub zmianą dotyczącą jednostek produkcyjnych i handlowych. Tam gdzie jest to właściwe, i po konsultacji z Komitetem Doradczym, rozporządzenie będzie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek celnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz trójwodzianu amoksycyliny, trójwodzianu ampicyliny i cefaleksyny, nieoferowanych w mierzalnych dawkach lub w formach, lub opakowaniach przeznaczonych do sprzedaży detalicznej, objętych kodami CN ex 2941 10 10 (kod TARIC 2941 10 10 10), ex 2941 10 20 (kod TARIC 2941 10 20 10) i ex 2941 90 00 (kod TARIC 2941 90 00 30), pochodzących z Indii.

⁽¹⁾ Komisja Europejska – Dyrekcja Generalna ds. Handlu – Dyrekcja B – J-79 5/17 – Rue de la Loi/Wetstraat 200 – B-1049 Bruksela.

2. Stawki celne naliczane od ceny netto na granicy Wspólnoty przed ocleniem, dla przywozów wytworzonych w Indiach przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa, ustala się następująco:

- 17,3 % dla KDL Biotech Ltd., Mumbai (kod dodatkowy TARIC: A580),
- 28,1 % dla Nectar Lifesciences Ltd., Chandigarh (kod dodatkowy TARIC: A581),
- 25,3 % dla Nestor Pharmaceuticals Ltd., New Delhi (kod dodatkowy TARIC: A582),
- 30,3 % dla Ranbaxy Laboratories Ltd., New Delhi (kod dodatkowy TARIC: 8221),
- 28,1 % dla Torrent Gujarat Biotech Ltd., Ahmedabad (kod dodatkowy TARIC: A583),
- 28,1 % dla Surya Pharmaceuticals Ltd., Chandigarh (kod dodatkowy TARIC: A584),
- 32 % dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw (kod dodatkowy TARIC: 8900).

3. O ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej, stosowane są obowiązujące przepisy celne.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 maja 2005 r.

W imieniu Rady
J. KRECKÉ
Przewodniczący